ANA - MARIA ANDRONE

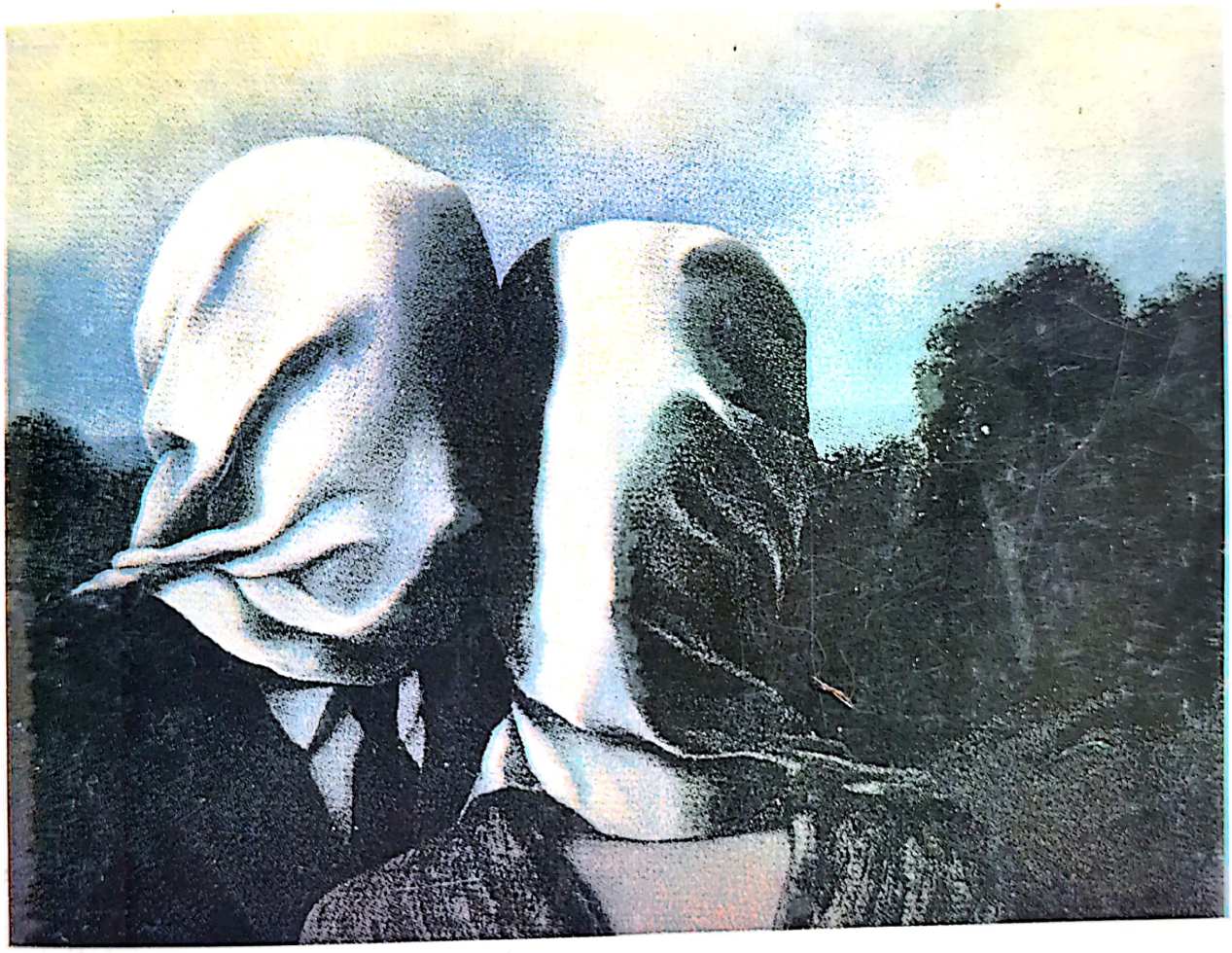

naturi fluctuante

BUZĂU - 1997

" Datorită unei surprinzătoare inteligențe artistice, Ana Maria Androne își depășește cu mult vârsta. Scrie ca o prozatoare experimentată, capabilă să analizeze și să reconstituie, în numai câteva fraze, scene din comedia existenței. Operația o face cu o pasiune rece. Nu-și disprețuiește personajele, dar nici nu le compătimește. Le înțelege."

Alex Ștefănescu ("Flacăra"-5/1996)

Cu sentimentul acut că nu mă mai recunosc deloc în aceste proze, îți ofer totuși niște "Năluci fluctuante" și un fel de Ana-Maria Androne la umbra cuvintelor.

Cu admirație, AAndrone

Duminică, 28 noiembrie 1999
București

Scanned with OKEN Scanner

Lector de carte : Prof.Iulia Lazăr

Tehnoredactare computerizată:
Elevii: Bogdan Ursu, Coman Bogdan, Ionuț Mihalache, Nicu Badiu, Silviu Lazăr, coordonați de prof. Dana Trocaru
Prof. Sorin Trocaru

Tipărit la ALPHA MDN s.a. Buzău
Tiraj : 2000 ex. Bun de tipar : 01.12.1997

Scanned with OKEN Scanner

ANA - MARIA ANDRONE

naturi fluctuante

BUZĂU - 1997

Scanned with OKEN Scanner

MIROS DE PĂDURE USCATĂ

Anunțul apăruse târziu, prin octombrie. Primise imediat telefon de la cineva. "Domnişoară, ați dat cumva un anunț în ziar ?", "Da, am dat un anunț în ziar. "Şi vreți deci să stați după –amiaza cu copiii sub 10 ani?". "Da, vreau "şi îi explicase celeilalte că este disponibilă de dimineața până seara şi poate să ia în grijă copii mici cât timp aceştia sunt singuri acasă. Nu cer mult, mă ofer doar să stau cu ei cât sunteți dvs. plecați, atâta tot. Şi de atunci a primit în fiecare zi doi copii pe care îi ținea de la 8 dimineața până la 4 când veneau părinții să-i ia. S-a gândit mult la pasul pe care-l făcuse. Era conştientă, nu dăduse anunț la ziar dintr-o neapărată nevoie de bani -era şi ăsta un motiv, dar nu cel mai important- voia de fapt să-şi ocupe timpul cu ceva, să simtă viață în apartamentul ei înghesuit şi plin de cărți, mărțişoare de plastic şi fluturi uscați. Copiii, de 5 şi 4 ani, stăteau pe jos şi se jucau între ei, îi obişnuise să n-o deranjeze prea mult. La început puneau mereu întrebări. "Ce e aia ? "O carte cu coperți de lemn ". "Da de ce ? ". "Cum de ce ? " "De ce e cu coperțile de lemn ? ". "D-aia". Şi le închidea gura cu răspunsul ăsta. Copiii s-au obişnuit să tacă, cu timpul n-au mai pus întrebări. Ea îşi lua o carte şi se aşeza turceşte pe pat, iar copii se uitau mirați prin cutia ei mare cu bijuterii din lemn şi sâmburi de prune., şi o mai întrebau din când în când – "Ce e aia ?". "Un inel de lemn ?" "Da de ce ? ". "De aia". Şi iar urma o tăcere lungă, până la o nouă întrebare. Umbla în rochii ciudate, lungi şi largi şi înflorate şi avea multe inele pe mâini. Era tânără şi totuşi avea ceva bătrânicios în ea, ceva de vrăjitoare paşnică mai ales când asculta muzica ei nebună şi începea să se mişte din toate încheieturile, să alerge în papucii ei de cârpă, împleticindu-se în rochia lungă. Copiii se uitau la ea, puțin speriați de spectacolul ăsta ciudat, o vedeau cum se arunca epuizată pe pat şi

Scanned with OKEN Scanner

plângând, cu fardul întins, zicea:"De ce nu m-ai făcut, mamă, frumoasă ? De ce, mamă, de ce ?". Apoi se scula din pat şi se uita la copii, pe jos. "Haideţi la masă"şi intra în bucătărie, trântind farfurii şi capace de cratiţă.

A doua zi copiii o găseau din nou stând turceşte pe pat, cu cărţile ei groase alături. Le întindea cutia cu bijuterii. Să nu le rupeţi, că vă mănânc – şi ei cotrobăiau uimiţi prin ele. Mărgelele alea mereu miroseau a pădure uscată şi îşi încolăceau în jurul gâtului şiraguri din sâmburi de cireşe amare.

Părinţii o compătimeau – aşa tânără şi totuşi singură. Şi nu e nici urâtă, dar asta nu contează, e viaţa ei, face ce vrea cu ea, important e să aibă grijă cum trebuie de copii.

Ea continua să îi primească la ora 8 dimineţa şi să-i ţină până la 4 după amiaza, citea în vârful patului, asculta muzica ei ciudată şi dansa drăcesc, cu ochii închişi, printre picioarele copiiilor întinşi pe jos. Apoi se oprea brusc şi-i chema la masă în bucătăria ei cu ferestrele spre curtea interioară a blocului, spre containăre şi grădinile de zarzavat. La ora 4 veneau părinţii şi-şi luau copii, mereu miraţi de mirosul lăsat de fluturii uscaţi şi de cutia ei cu bijuterii de lemn. Copiii se învăţaseră să tacă şi părinţilor le plăcea că nu mai puneau întrebări stupide. Ne exasperaseră, domnişoară, erau de-a dreptul enervanţi, cu întrebările lor. Dar tot ei au considerat că de acum copiii au crescut şi trebuie să meargă la grădiniţă, să se obişnuiască cu ideea de şcoală şi gata, vă mulţumim că aţi stat cu ei, spuneţi-ne cât vă datorăm. Atunci îi venise să urle, să bată pe cineva. Cum s-o lase iar singură, copiii ăia erau bucuria ei, ce le venise să-i ducă la grădiniţă, ce nu le convenise la ea? Dar se liniştise, aduse caietul cu datorii şi le spuse cât îi datorează. Copiii plecară şi ea deschise cutia mare cu bijuterii de lemn şi se împodobi toată cu şiraguri din sâmburi de cireşe amare, împrăştiind în jur un miros de pădure uscată.

Simţea nevoia să vorbească, mult, să recite, dar în cap nu-i venea decât o întrbare stupidă: DE CE ?

Scanned with OKEN Scanner

NICIODATĂ TOAMNA

La început s-a acomodat destul de greu. Satul veşnic noroios, cu ţărani necioplіţi şi elevi murdari o deprima. Îşi aducea mereu aminte de apartamentul ei simplu, decorat cu gust, mai ales când intra în camera gazdei, rece şi umedă, cu pereţii îmbrăcaţi în carpete stridente înfăţişând femei plinuţe şi aproape goale în câmpii înflorite, înconjurate de îngeri dolofani şi albi. Şi apoi elevii, curioşi şi neatenţi, mereu porniţi pe râs şi gesturi deplasate. A încercàat să-i facă să le placă poezia, aşa cum iî plăcea ei, să le placă toamna, aşa cum îi plăcea ei, merele şi ciulinii mov. Copiii au devenit cu timpul mai blânzi, atraşi nu neapărat de obiectul pe care îl preda, ci de făptura ei caldă, de femeia minionă cu mănuşi groase în mâinile mici. Căci ea purta mereu mănuşi din macramé negru, groase şi mari, care dădeau înfăţişării ei micuţe un aspect puţin nepământesc. Şi când se lupta prin zăpadă, iarna, să coboare din casa gazdei spre şcoală, te-ai fi aşteptat parcă s-o vezi înfigând palmele înmănuşate în zăpadă ca pe nişte vâsle şi să înoate. Un elev mai naiv a întrebat-o odată de ce poartă mereu mănuşi, iar ea a răspuns că are mâini albastre. Copilul a privit-o speriat şi de atunci toţi elevii au văzut în ea o fiinţă cu adevărat nepământeană şi se aşteptau s-o vadă dându-se peste cap şi prefăcându-se în porumbel sau mutând cu privirea obiecte prin clasă.

Lumea din sat zicea însă că ar avea mâinile arse, mai ales că gazda ei mărturisise că nu-şi scoate niciodată mănuşile din măini şi chiar doarme cu ele.

Toamna copiii îi aduceau flori de câmp şi atunci ea parcă plutea de fericire, pe de o parte pentru că îi plăceau florile de câmp, iar pe de alta pentru că îi simţea aproape pe aceşti copii, simţea că ei sunt cei care o înţeleg, aşa tăcută şi retrasă. Şi pentru că era toamnă, pentru că merele cădeau coapte pe pământul umed cu

Scanned with OKEN Scanner

zgomotul unei ruperi, unei sfâşieri de carne, ea îi învăţa poeziile ei preferate sau se chinuia să-i înveţe, căci ei cu toată voinţa lor, nu reţineau şi nu înţelegeau nimic din ce le recita ea :"Niciodată toamna nu fu mai frumoasă / Sufletului nostru bucuros de moarte / Palid aşternut e şesul de mătasă / Norilor copacii le urzesc brocarte". După care copiii încurcau versurile mâhniţi şi ei de neputinţa lor, căci o vedeau pe ea abătută, dezamăgită puţin de faptul că elevii nu înţelegeau numic din tot ceea ce ea găsea dumnezeiesc.

Se întorcea de la şcoală în camera ei rece şi fără gust aranjată şi se punea pe plâns ştergându-şi ochii cu mâinile înmănuşate în negru ca nişte semne de doliu.

Iarna copiii îi aduceau în loc de flori, mere coapte şi ea le aduna cu bucurie de copil sărac ce primeşte daruri şi le punea pe pervazul ferestrei. În toată camera mirosea a toamnă târzie şi sentimentul ăsta de anotimp prelungit doar în amintire o făcea să izbucnească din nou în lacrimi, singură, lângă mere. Auzea pe afară paşii gazdei şi se oprea din plâns căci îi cunoştea curiozotatea şi ştia că va umple satul că "fata aia e ciudată rău, nu numai că poartă mereu mănuşi, dar mai şi plânge singură-n casă".

La şcoală încerca zadarnic să-i înveţe : "Vă rog copii, vă rog mult : Niciodată toamna. . . "şi aştepta ca ei să repete în cor, după care "nu fu mai frumoasă", "Nu fu mai frumoasă"răspundeau ei, "sufletului nostru. . . "şi ei iar se încurcau. Ea îi ruga să repete, îi ruga blând până când simţea că-i dau lacrimile, iar ei, miraţi şi puţin speriaţi că tocmai ea plânge, plângeau şi ei cu smiorcăieli şi suspine. Odată a intrat directorul şi i-a găsit pe toţi desfiguraţi de plâns, a întrebat ce au şi când a auzit motivul şi mai ales când a văzut ce îi învaţă ea, i-a zis :"domnişoară, astea-s poezii pentru vârsta lor ?". Ea s-a închis în sine, a încetat să mai plângă şi să se şteargă la ochi cu mâinile ei înmănuşate ca nişte pete negre.

A venit vacanţa de vară şi ea i-a servit pe toţi copiii cu bomboane de ciocolată ambalate în staniol auriu. S-au bucurat ca de nişte daruri scumpe, mulţi nu le-au mâncat şi le-au păstrat ca amintire. Ea i-a sărutat şi le-a urat vacanţă plăcută.

Scanned with OKEN Scanner

Când a reînceput anul şcolar copiii au găsit în locul ei altă profesoară, mai în vârstă, cu trăsături osoase. Au tot întrebat de ea, dar lumea vorbea că a înnebunit şi gazda ei întărea afirmația -"n-ați văzut că umbla mereu cu mănuşi şi plângea din orice? Ce, aia era femeie sănătoasă?". Ei au aşteptat-o, au aşteptat-o, i-au adus mere la şcoală, au repetat cu voce tare poezia ei preferată "niciodată toamna nu fu mai frumoasă", dar atât, că mai mult, oricât se chinuiau, nu-şi aduceau aminte. A trecut toamna şi iarna, ea n-a mai venit, şi atunci ei au început s-o uite, sau să-şi aducă aminte de ea ca de o poveste de toamnă cu o zână cu mâini albastre.

Scanned with OKEN Scanner

ÎNTRE OLIMP ŞI MAREA EGEE

În autocar mai sunt şi două gemene frumoase, cu pielea arămie. Bătrâna de pe bancheta nr. 2 cască plictisită în timp ce-şi face ventilaţie cu un evantai de hârtie colorată. E foarte cald. Ghidul cu burta omensă şi transpirat pe faţă moţăie lângă şofer. Drumul curge sinuos printre stânci înalte şi goale. Ghidul se mai trezeşte din când în când şi porneşte metecăind printre bănci, pe culoar, să vadă ce fac turiştii.

Banca 1 – se doarme. Banca 2 – se doarme. Banca 3 – se joacă cărţi. Buzele ghidului se mişcă lipicios că doi viermi ce se unesc şi se depărtează. Banca 4 – doarme. Banca 5 – citeşte. Banca 6-doarme. 7 –doarme. 8-doarme.

E linişte şi autocarul urcă liniştit, de parcă ar avea o viaţă la dispoziţie să ajungă în următoarea staţiune. Ghidul se întoarce, tot metecăind, spre locul lui, lângă şofer. Are o mină plictisită, aşa transpirat şi proaspăt trezit dintr-un somn incomod. La microfonul care, ca întotdeauna, scoate sunete stridente şi anunţă : "În stânga puteţi observa Olimpul". Se rezumă la atât. Fără alte comentarii. Turiştii sculaţi brusc, cască. Se uită pe geam şi văd Olimpul. Imaginea nu le spune nimic, căci imediat închid ochii şi continuă somnul zdruncinat pe scaunele încinse, din burete.

Căldura este groaznică. Ghidul îşi aminteşte de bătrâna care stă singură pe banchetă şi care are probleme cu inima. Se întoarce. Banca 2, banca 2. A, da, banca 2. Ea se uită pe fereastră şi îşi face vânt cu evantaiul "Doamnă, vă e rău ?"Nu, nu îi e rău. Îl priveşte într-un mod cum ar spune şoferul "tembel". Grasă, cu pielea albă şi moale, singură, pe o banchetă de două persoane.

"De n-ar muri pe aici, baba dracului ! La vârsta asta te apucă cheful să vezi străinătatea ". Toţi ceilalţi dorm. Ghidul

Scanned with OKEN Scanner

luptându-se cu burta imensă şi cu căldura, trece pe culoar şi se aşează pe scaunul lui. Îşi aprinde o ţigară. "Vrei ?". Şoferul refuză. "Nu în timpul serviciului. ". Iarăşi linişte. Microfonul intră în funcţiune. "În dreapta puteţi observa Marea Egee. "Turiştii se trezesc din nou brusc, cască şi adorm. Căldura se mai domoleşte şi se înserează. Ghidul porneşte iar greoi printre banchete să vadă ce fac pasagerii. Banca 1- se doarme. Banca 2 – se doarme. Banca 3 –se citeşte. 4 se doarme. 5 se doarme.

Se întoarce şi priveşte încă o dată banca 2. Bătrâna a adormit cu gura întredeschisă şi capul căzut într-o parte, cu evantaiul lăsat desfăcut într-o mână. Poziţia ei scârboasă îl agasează pe ghid. "Baba dracului !"Bătrâna începe să sforăie. În depărtare se vede staţiunea luminată. Încet, încet se disting clădirile hotelului la care vor fi cazaţi.

Iar microfonul : "În 10 minute vom fi în faţa hotelului. Nu vă lăsaţi poşetele, pălăriile sau alte obiecte importante în autocar. Bagajele rămân în burta maşinii. "

Bătrâna se scoală transpirată, cu faţa şifonată şi cu ochii împăienjeniţi. Ghidul o întreabă încă o dată: "Sigur vă simţiţi bine..."Da, se simte bine. .

Seara, bătrâna nu a coborât la masă. Îi e rău. "Inima la bătrâneţe...". Ghidul o priveşte şi o înjură în gând: "Ce-o fi căutat în excursie la vârsta asta ? ". Cu bătrâna a rămas una din gemene. Doarme cu ea ca nu cumva să-i fie şi mai rău peste noapte.

Turiştii sunt destul de agitaţi. Ghidul e nervos. Transpiră mult şi se simte incomodat de burta imensă : Nea Ticu, eu mă duc să fac o baie. Şoferul dă din cap în semn că a auzit.

A doua zi de dimineaţă bătrâna şi una din gemene vin printre ultimii la masă. Toţi răsuflă uşuraţi. Nea Ticu se duce după ghid. La etajul II, în camera 209, ghidul pluteşte cu faţa în sus, mai umflat că oricând, într-o cadă plină cu apă fierbinte.

Scanned with OKEN Scanner

MATINEE CU LUIZA

Când l-au găsit prima oară noaptea în curte, lipit de gard, au crezut că visase urât. L-au luat în braţe şi l-au dus înapoi în pat. Dar dispariţiile lui în timpul nopţii s-au repetat şi atunci au început să-l urmărească. Îl găseau lângă gardul de lemn săpând cu mâinile în pământ, la rădăcina lui.

L-au lăsat până când au văzut că băiatul scotea de sub gard nişte gândaci mari roşii, şi-i mânca. "Ce faci, mamă nu-i voie!"i-au strigat şi s-au repezit la el. L-au tot întrebat ce are, ce i-a venit să mănânce gândaci noaptea, dar el a tăcut cu ochii închişi şi cu mâinile în poală. N-are nimic, aşa fac mai toţi copiii, au zis vecinii, şi ei au mai aşteptat, nu l-au mai dus la doctor.

Anii au trecut, copilul n-a mai mâncat gândaci roşii şi toată povestea asta rămase uitată. Acum e mare, poartă plete şi blugi evazaţi. E slab şi înalt că o spaghetă, cum spune mama şi tot ziua citeşte, se plimbă cu bicicleta şi înoată în lacul de lângă grădina casei. Uneori merge la film. În sala de cinema stă singur, pe rândul 8 din mijloc. "Cred şi eu, lunea la 10. 30, cine naiba să vină la film ? "Scaunele din pluş sunt roase şi stau cuminţi cu partea de jos trasă că nişte pleoape peste ochi adormiţi.

Filmul rulează, chiar dacă numai pentru o persoană. E un film ciudat, cu un balon roşu.-Luiza, ah ce păr are Luiza.- Balonul roşu vede un copil în curtea şcolii. Copilul vede şi el balonul putind singur şi îl apucă de şnurul lung. Dar Luiza habar n-are ce-i trece lui prin minte. Îl crede un tocilar şi un prost, că şi ceilalţi. Ah, şi ce ochi are Luiza. Copilul vorbeşte ceva cu balonul roşu. Balonul dă din cap în semn de DA şi NU. Se sună de intrare şi copilul dă drumul balonului.

Scanned with OKEN Scanner

De-atâtea ori a privit-o insistent pe Luiza şi ea nu l-a băgat în seamă. Adică ba da, l-a văzut că se uită la ea şi apoi s-a întors la ceilalți şi a început să râdă şi să gesticuleze. Se simțea bine că era privită. Ah şi ce degete lungi are Luiza. În timpul orei copilul stă pe gânduri şi priveşte pe fereastră. Profesorul dictează, întreabă ceva, toți elevii cu mâinile pe sus, copilul cască ochii pe geam şi vede balonul roşu apropiindu-se de el şi dând din cap. Zâmbeşte, cu ochii la balon. Luiza a venit ieri la şcoală cu vecinul ei de bloc. Aseară au plecat tot împreună. Şi el nici măcar nu este frumos, e un prost şi un îngâmfat. Ah, şi ce mers frumos are Luiza. Profesorul îl întreabă pe copil de ce se uită pe geam. El se ridică uimit şi mormăie ceva. Clasa râde. Copilul se aşează în bancă. Balonul roşu se înalță. Astăzi o va vedea pe Luiza. Dacă nu vine iar cu vecinul ei de bloc, se va duce să-i vorbească. O să-şi dea drumul şi nu se va mai opri decât când se va simți gol pe dinăuntru, epuizat. Fălcile îl vor durea şi nu va avea curajul să se uite la Luiza. Îşi va roti privirea prin curtea şcolii, se va uita apoi în jos, la pantalonii lui evzați, la crăpătura din ciment, se va gândi că la ora 9 fără 5 începe un serial nou. Apoi se va gândi că a făcut o prostie că i-a spus Luizei că o iubeşte de când a văzut-o sărind coarda la sport şi s-a împiedicat de şnurul ei lung şi a căzut pe saltea, cu toți cârlionții ei albaştri ca cerneala, pe față. Că a făcut o prostie că i-a spus că de la ora aceea de sport o tot urmăreşte cu privirea şi tu n-ai observat niciodată, Luiza, că te fixam cu ochii, sau te făceai că nu observi, Luiza, dar îți plăcea, că a făcut o prostie că i-ai spus că tot de la ora aia de sport când a văzut-o căzută cu părul pe față ține post negru vinerea şi citeşte Biblia numai dintr-o superstiție proprie că aşa trebuie să faci să ți se îndeplinească dorința. Copilul merge spre casă cu balonul deasupra capului, plutind ca o călăuză roşie. Prietenia lor durează toată vara şi cei doi sunt inseparabili. Luiza se va uita uimită la el, dar eu n-am ştiut nimic, n-am simțit nimic niciodată, deşi mă mir foarte tare că intuiția mea de fată m-a înşelat de data asta. Ştii, o fată îşi dă mereu seama când cineva o place. Ia uite, Domnule ce mi-ai spus tu mie ! Eu n-am ştiut niciodată nimic. Apoi ea se va uita insistent spre poartă şi în ochi îi

Scanned with OKEN Scanner

va apărea o licărire de bucurie. Scuză-mă, eu trebuie să plec. Mă aşteaptă cineva, mai vorbim noi. Te caut eu. El va rămâne năuc în mijlocul curții, simțindu-se pentru prima dată penibil de înalt şi cumplit de prost. Se va simți dezgustat de el însuşi şi se va enerva groaznic că toată şcoala va fi cu ochii pe el, pe el stând singur şi înalt cu blugii lui evazați în mijlocul curții şcolii. Balonul roşu vine şi pleacă în fiecare zi cu copilul de la şcoală. Într-o bună zi se ia la întrecere cu o pasăre şi se ridică sus, atât de sus încât se sparge.

Filmul se termină cu imaginea copilului plângând şi adunând de pe jos bucăți din balonul roşu. Băiatul se va întoarce acasă în toiul nopții se va scula brusc, va merge în curte, lângă gard, şi va scurma repede cu mâinile pământul umed scoțând gândacii roşii pe care îi va mânca. În întunericul nopții nu se va vedea decât secerile înfipte în gard, ordonat, ca nişte mari semne de întrebare.

Scanned with OKEN Scanner

SIMBOLURI ŞI MERE

Epitetele se transformă din epitete ornante în unele metaforice sugerând totodată capacitatea poetului de a concretiza abstracţiunile. Nu lipsesc nici comparaţiile nici personificările. Iată deci varietatea stilistică a tropilor utilizaţi de poet:*Şi pentru că ea îl întrebase vrei şi tu, el răspunsese că da, vreau, mai mult din instinct, din prea multă mirare că-l luase aşa pe nepregătite. Ea îi întinsese jumătate din mărul ei roşu, el abia putuse să-i zică mulţumesc şi continuase să se mire de nonşalanţa fetei. A muşcat jenat din măr, s-a uitat cu coada ochiului la ea, la ea care nici nu –l băga în seamă ci mânca liniştită mere scoase dintr-o sacoşă albă * Peisajul mirific pregăteşte idila. De fapt, natura romantică se caracterizează printr-o opulenţă de pete de culoare, de imagini sugestive. Apar codri, flori, lac, lună, soare, izvoare, mare, deci toate elementele peisagistice esenţiale. În acest cadru edenic, atemporal, care nu cunoaşte moartea, se desfăşoară idila celor doi protagonişti. * Acum nu mai ştia ce să facă : să deschidă o discuţie banală despre vreme sau să-i spună că mărul a fost bun, n-am mai mâncat mere ca astea din copilărie. Cât mai e un kilogram ? sau să tacă pur şi simplu, aşa cum făcea şi ea ? Dar ce i-a venit să-i ofere un măr, aşa, dintr-o dată ? Ce, dacă stai pe o bancă într-un parc lângă cineva şi mănânci mere, e obligatoriu să-i dai şi lui ?

* Iubirea dezlănţuită este pură, felină, adamică, dezbrăcată de haina socialului. Prin iubire cei doi intră într-un spaţiu sacru, "adică real, diferit de spaţiul înconjurător, profan, măcinat de veşnica dorinţă de a trăi şi surpat de iluzii, dureri şi zădărnicii"cum spunea Mircea Eliade *. Ea îl întreabă din nou mai vrei ? Îi răspunse prompt, nu, mulţumesc a fost foarte bun dar nu mai vreau. Şi o mai întrebă aşa, într-o doară, dacă mai aşteaptă pe cineva, dacă ştie la ce

Scanned with OKEN Scanner

oră trece autobuzul 6, nu trece pe la piață, a, nu ? n-am ştiut, dacă a auzit bancul cu crocodilul şi elefanții. Discuția deviază, ea îi oferă mere, el le acceptă ca pe nişte mici daruri, bucurându-se de fiecare dată. Ea îl întreabă de ce oare călugărițele poartă verighete, dar poartă ? a zis el uimit, da, poartă, dar nici eu nu ştiu de ce * Poetul cufundat într-o lume ruptă de contingent, aspiră la iubire că la o ultimă salvare, o ultimă modalitate de a scăpa de necazurile lumii înconjurătoare, care nu-i înțelege natura superioară. Numai existența alături de iubită îi oferă poetului fericirea îndelung căutată, liniştea interioară * El îi spusese puțin jenat, aveți urechi frumoase domnişoară, ea extrem de mirată, rămăsese cu ochii ficşi pe fața lui apoi îşi revenise şi continuase discuția, că şi cum n-ar fi auzit nimic. Am citit eu într-un dicționar de simboluri că maicile poartă verighetă dintr-o credință profundă că astfel se unesc simbolic, spiritual, cu Isus şi cu puterea divină dar desigur, asta era doar o variantă ; eu vreau să aflu ceva sigur, concret, de ce poartă călugărițele verighetă ? El o privea fascinat, nici nu-i auzea cuvintele, ci vedea doar buzele mişcându-se rapid şi mult, îi admira lobul urechii, ce finețe, ce alb şi roz e, semn de eleganță, nici nu-i trebuie cercei. * Abia în final, când iubita întârzie să-şi facă apariția, poetul realizează zădărnicia şi efemeritatea sentimentului uman, rapiditatea cu care se prind şi se desfăşoară relațiile între exponenții lumii inferioare. De aceea, ultima strofă este o rugă de stingere dar nu de topire în Marele Tot, ci o nostalgie după unicitatea primordială * Fata vorbeşte mult, gura îi este uscată. Ea nici nu realizează că el ascultă ce spune ci-i priveşte vrăjit lobii urechilor. Urechi elegante, roz şi transparente şi simte o nevoie acută de a le atinge, de a pune degetele lui osoase pe lobii ăia fini. Îşi impune să-şi țină în continuare mâinile pe genunchi. Ea vorbeşte, buzele i se mişcă din ce în ce mai repede: eu am o părere foarte bună despre literatura chineză. Au chinezii nişte poveşti fascinante, n-am mai auzit aşa poveşti. Dar stau eu şi mă gândesc, poate că sunt extraordinare pentru noi, europenii, căci pentru ei, asiatici cu cap pătrat cum se spune, toate poveştile astea au alte

Scanned with OKEN Scanner

semnificații, alte simboluri. Nu credeți ? Dar ce-are ăsta, n-a mai văzut urechi ?

Domnişoară, eu n-am citit literatură chinezească, nici dicționarul de simboluri nu l-am citit, dar aveți, domnişoară, nişte urechi frumoase. Mă mir de ce purtați cercei. Ea se uitase puțin enervată – ăsta se întrece cu gluma- şi căutase în sacoşă alt măr. Ah, s-au terminat merele ! Eu trebuie să plec, dacă tot nu mai am mere. El o privea pierdut şi fascinat, se gândea la iubire că la o modalitate de a transcede din profan în sacru, în spațiul fericirii eterne. Ea îi spuse simplu La Revedere, el nici nu auzi sau auzi ca prin vis, în gură gustul merelor roşii devenise amar. * Poetul încheie ampla meditație cu regretul după pierderea iubitei şi cu convingerea că doar intelectul, de esență platoniciană, prin contemplare oferă posibilitatea regăsirii fericirii.

Scanned with OKEN Scanner

LA ANIVERSARĂ

Stă întinsă pe o canapea, cu picioarele lui lungi ajungând până în mijlocul camerei. Se uită la el aşa lung cum este, şi se întreabă : "Când am crescut atâta ? Parcă sunt o beldie". Nu ştie exact ce înseamnă beldie dar intuieşte că trebuie să fie ceva lung şi subțire, fără formă.

"Ține-ți băi, picioarele acasă, că ne încurci la dans. Ce, n-ai loc ?" Îşi strânge puțin picioarele, dar numai puțin, cât să vadă respectivul că e băiat cu bun simț care nu vrea să deranjeze pe nimeni. Dar tot încurcă dansul şi el o ştie prea bine dar îi place să-i enerveze pe alții, îi place să le vadă fețele transpirate de dans privindu-i iriate picioarele lungi. Se uită prin cameră, la biblioteca din lemn lăcuit de pe peretele stâng, în care vede câteva cărți pe care le are şi el acasă şi asta înseamnă deci că sunt cărți necesare ; "Vin ploile"şi "Istoria literaturii române de la origini şi până în prezent ". Televizorul e pitit undeva într-un colț, între statuete de ghips imitând arabi sau evrei – naiba ştie- că toate sunt la fel de urâte şi de prost lucrate. Pe canapeaua de lângă bibliotecă o blondă cu buze groase, rujate, îşi aprinde țigara şi se admiră pe furiş în oglinda mare de pe peretele drept. Scutură scrumul cu un gest afectat şi probabil se gândeşte, admirându-se cu coada ochiului – Dacă țin țigarea în vârful degetelor îmi stă mai bine decât dacă o strâng puternic, aşa cum fac bărbații.

Lângă blondă, un băiat mic plinuț care nu dansează pentru că e prea timid, dar oricum nu-l întreabă nimeni de ce nu dansează, stă trist şi dus pe gânduri. Pentru el petrecerile astea sunt o plictiseală continuă, un chin chiar, dar vine că să nu-l creadă gazda lipsit de bun simț că refuză. Gazda, la rândul ei, l-a invitat doar din

Scanned with OKEN Scanner

obligație – că te cunosc de atâția ani şi dacă poți vino, dacă nu, nu mă supăr, sunt băiat de treabă, înțeleg.

Lustra atinsă din greşeală se clatină, într-un colț o icoană pictată pe lemn priveşte dezordinea din casă, muzica nebună dată la maxim şi sf. Nicolae, cu mâinile desfăcute larg, parcă zice :"N-am ce vă face, ăştia sunteți ".

"Băi, n-auzi să-ți ții picioarel acasă că ne încurci ? De câte ori trebuie să-ți spună omul?"

Şi le mai strânge puțin dar tot insuficient şi zâmbeşte. Dansul continuă, el priveşte prin cameră, muzica e asurzitoare.

Îl bate cineva pe umăr "Ia întreabă-l pe Costi, mai e lichior ?". "Costi, mai e lichior ?", "Nu, nu mai e", "A zis că nu mai e". "Să-l ia naiba de lichior. Nici nu-s treaz, nici nu-s beat şi vreau să mă îmbăt, măi, vreau să mă îmbăt.".

Blonda îşi admiră pantofii noi şi se uită distrată prin bibliotecă, deşi n-o interesează nici o carte, dar aşa a văzut ea că se face, în filme. Te uiți prin biblioteca gazdei şi când pleci îi ceri eventual o carte cu împrumut.

Gazda apare în pragul uşii, clătinându-se puțin şi foarte vesel: "Măi băieți, de mâine am 18 ani. De mâine să-mi ziceți "domnule"! ". Apare iubita sărbătoritului cu un tort imens, se suflă în lumânări, se cântă La Mulți Ani, se pupă zgomotos proaspătul major şi lumina se stinge, nebunia continuă.

"Bă, parcă eşti surd. Strânge-ți, măi, picioarele, sau mută-te în altă parte şi stai întins cât vrei !"

Blonda îl fixează cu privirea pentru o secundă, apoi trage cu coada ochiului spre oglindă. Îşi mai aprinde o țigară.

"Vrea să mă duc să stau de vorbă cu ea. A văzut că o priveam şi acum se simte bine. Îi revine cheful de viață. Dar nu mă duc". Sentimentul că o enervează pe blondă îi dă satisfacție. Îşi întinde şi mai mult picioarele spre centrul camerei şi o priveşte insistent pe față. Muzica e zgomotoasă, mulți zac pe canapele cu sticlele în mâini şi visează cu ochii pe jumătate deschişi. Blonda se

Scanned with OKEN Scanner

ridică nervoasă şi pleacă, urmărindu-şi în oglindă profilul. El se simte puțin dezamăgit de plecarea fetei.

"Pe tine trebuie să te bată omul că să înțelegi ! Ține-ți, măi, picioarele acasă, că ți le calc de nu te vezi! Dar nu poate omul să danseze că ai tu chef să te deşiri cât casa ! "

Îşi strânge picioarele cuminte de parcă acum se aude certat pentru prima oară. Se retrage într-un colț al canapelei şi îşi aruncă ochii prin biblioteca de lemn.

Scanned with OKEN Scanner

UN BILET SPRE ORIUNDE

Acum, că a plecat fără să lase nimic în urma lui, nimic care să le dea de veste unde ar putea fi, se simte puțin îngrijorat şi are o senzație de frig şi frică, ca înaintea unei teze. Va veni mai întâi mama, care nu va bănui nimic, pentru că el mai are uneori obiceiul să întârzie de la şcoală. Apoi va veni tata. Vor aşpepta împreună, cu lumina stinsă şi televizorul aprins să vină băiatul de la şcoală, să ne spună ce notă a luat la franceză, că a avut azi extemporal şi să ne întrebe dacă îl lăsăm totuşi în excursie cu clasa. Dar el va întârzia, mama va lua primul distonocalm. Să sunăm dragă la colegi, să vedem dacă n-o fi pe la ei. Tata va zice să nu se mai frământe, atâta că a crescut şi el şi ştie să se întoarcă singur acasă. Mama, al doilea distonocalm, îl va plimba prin casă cu ochii pe ceas, mâna pe telefon, "dragă nu-i nici la voi ? Unde-o fi, Doamne, trebuia să fie de mult acasă". Se va întuneca, va intra şi tata în panică, telefon la poliție - îmbrăcat cu blugi, pulover negru cu verde, dungi pe verticală, ghete maron. Va afla toată şcoala, va afla şi Ioana, care mirată peste măsură de dispariția lui, se va simți trădată, cum tocmai mie să nu-mi spună că are de gând să plece ?

Mama va povesti plângând prietenelor că sigur s-a întâmplat ceva, l-a luat cineva sau cine ştie, căci el, de unul singur, nu putea pleca de acasă, tăcut şi în banca lui, nu râdea nici de beţivul de la IV nici nu se leagă de lume pe stradă, cum fac prietenii lui. Doamne, ce-o fi pățit ? Unde-o fi el acum ? Şi Ioana, retrasş în camera ei se va gândi la ziua când el i-a luat degetele şi le-a strâns în plama lui şi i-a spus simplu că te iubesc, măi Ioana, fată cu părul de aur, Ioana visurilor mele, bună şi frumoasă ca un înger, te iubesc, măi. Şi să dispară aşa, dintr-o dată, fără să-i spună nimic.

Scanned with OKEN Scanner

Tata se va gândi că o fi vorba despre huliganii ăia cu plete care s-au mai legat de el anul trecut, or fi avut iar ceva cu el, şi tata nu se va mai bărbieri şi va arata ca un cerşetor bătran şi singur.

Vor controla prin camera lui până şi sub covor, poliţie, anchetă ; toate lucrurile sunt la locul lor, în şifonier, nu lipseşte nimic. Au găsit o brichetă, doamna, între perete şi cărţi, -Dar el nu fumeaza, n-are ce căuta bricheta acolo, n-o fi a lui - Şi nişte WINCHESTER, doamna, între manualele şcolare - Dar cum să fie ale lui, băiatul meu nu fumează.

Prietenele mamei vor face cafele peste cafele, îi vor da distonocalm şi o vor linişti - "Totul o să fie bine, o să vezi. Se întoarce el acasă. "

Tata se va plimba năuc dintr-o cameră-n alta, în sufragerie mama cu prietenele, în camera băiatului poliţia, cu ancheta ei, se va uita pe geamul de la bucătărie, trece o nuntă prin faţa blocului, se marită fata vecinului de la doi.

Ioana se va simţi ca o soţie îndurerată şi toată şcoala va fi cu ochii pe ea, să-i urmărească reacţiile - cum e să-ţi dispară iubitul aşa dintr-o dată ? tu ai ştiut ceva, măcar vreo intenţie de-a lui ? când l-ai văzut ultima dată ? era vesel ?

Mama şi tata, deveniţi două umbre, nu vor concepe niciodată că el a plecat de acasă, că a fugit pur şi simplu de acasă, aşa, fără motiv. Ioana nu va concepe că i s-a urât cu binele şi a plecat fără să o anunţe nimic, că a vrut şi el să se simtă liber şi să hoinărească singur pe străzi, fără să aibă ora acasă.

Băiatului îi vine rândul la bilete : "Băieţaş, un bilet până unde ?" întrebă cineva. El nu răspunse, cu ochii la ceasul de pe peron. "Unde mergi te întreb. . . Hei, n-auzi, încotro ?" Băiatul se întoarce spre casieră, îi întinde banii şi-i răspunde : "Un bilet spre oriunde".

Scanned with OKEN Scanner

ISTORII DE ZECE MINUTE

Cine sună la ora 3 după-amiază e un bădăran. Aia e ora de somn şi numai neciopliții sună la ore nepotrivite. Îşi fixează mai bine geanta pe umăr şi îşi îndeasă iar mîinile înghețate în buzunare. Ce vânt, ce ploaie şi ce vânt. Ce rimează cu vânt?Avânt, cuvânt, plăpând, arzând, degerând, înjurând... Se opreşte, se uită la ceas, zice două înjurături şi pleacă mai departe cu capul plecat şi umerii căzuți. Ce cocoşat o să devin. Ah, ce cocoşat frumos o să, mă fac! Ei îmi spun mereu:

-Stai, dragă, drept, că parcă eşti plouat. Ce, n-ai coloană vertebrală? Stai drept, că te obişnuieşti aşa şi pe urmă tot tu ai să ne certi că nu te-am pus să stai drept când era nevoie. Şi aşa e. O să devină cocoşat, va creşte şi ~~le va creşte~~ şi le va reproşa alor lui că "de ce nu m-ați bătut la timp? Acum sufăr din cauza voastră, că n-ați ştiut să interveniți când trebuia. "

Deci mai are două luni până la examene, mai are de învățat trei capitole din istorie şi două din economie şi de repetat la literatură şi geografie tot manualul. De-ar veni mai repede ziua aia, să dea examenul şi să scape. Nu contează rezultatul, doar să scape. Ei mereu îi stigă în urechi: "Pune mâna şi învață că, dacă nu iei, ascultă la mine, acasă n-ai ce căuta. Pune mâna şi învață, că toată ziua nu te văd decât ascultând muzică şi făcând altceva". Dar ce ştiu ei? El e băiat deştept, se va descurca. Îşi cunoaşte capacitățile şi se bazează pe spontaneitatea lui. Aşa a făcut şi când s-a pregătit pentru liceu. învăța puțin, nu tocea ca alții. Săptămânile dinainte de examen stătuse numai pe-afară şi jucase fotbal. Aşa îi spuseseră şi atunci: "Pune mâna şi învață, că toată ziua nu te văd decât jucând fotbal. Parcă ai da la Sportiv, nu la un liceu ca lumea". Dar luase examenul printre primii şi atunci nu mai avuseseră ce să-i zică. Vacanța aia de

Scanned with OKEN Scanner

vară fusese cea mai frmoasă din toate. Mersese la mare şi o cunoscuse pe Cecilia. Avusese sentimentul în vacanța aceea, pentru prima dată, că e mare, că a crescut. La 15 ani îți iei viața în mâini şi devii frumos şi deştept şi stăpân pe tine. Văzuse mai târziu că nu era chiar aşa, dar vacanța de vară îi lăsase o amintire plăcută, senzația că a început o viață nouă.

De zece minute a început ora şi profesorul o să-i facă scandal că întârzie şi "miroşi a fum de țigară". Laurențiu a venit de mult. "Să ştii că dacă mai întârzii nu te mai primesc niciodată. Să-ți cauți alt profesor. E plin oraşul. ". O să-şi ceară politicos scuze şi va intra în camera mică şi cu draperii de catifea galbenă. Mobilă multă şi masivă, numai cărți de geografie peste tot şi un covor pe fond galben. Urăsc galbenul. Urăsc la nebunie galbenul. Profesorul se va aşeza pe scaunul lui cu cafeaua şi țigara alături şi va începe să dicteze nişte fraze întortocheate despre mişcarea de revoluție şi mişcarea de rotație, despre marne, stalactite, stalagmite, munți vulcanici şi soluri de stepă, care sunt cu totul diferite de cernoziomurile climei temperat- excesive, căci, după cum ştim, agricultura nu se dezvoltă la fel în toate țările, fiindcă nu peste tot întâlnim aceeaşi forță de muncă şi aici facem apel la cunoştiințele de istorie. Fumul țigării se va ridica deasupra lor, lui îi va arde buza de poftă. Să-i cer, să nu-i cer ? Numai un fum ! Ah, dacă ar pleca puțin din cameră, să trag şi eu un fum !. Profesorul va vorbi în continuare cu ochii puțin închişi din cauza fumului de țigară. El se va gândi la cu totul alte lucruri, ca de pildă cine l-a sunat la ora 3 şi nu a vrut să vorbească dacă i-a auzit vocea, sau de ce i-au pitit ai lui şapca de piele neagră, şi toate astea numai că să-i treacă pofta de-o țigară.

Traversează strada şi intră în bloc, aşteaptă liftul şi urcă la etajul 6. Stă mult în fața uşii, fără să sune, se uită lung la plăcuța metalică cu numele profesorului şi-şi spune în gând : "La ce bun să mai intru ? Voi avea şi eu două ore libere, în care nimeni nu va şti de mine. Două ore în care pot să -mi fac de cap, în care pot să şi mor şi nimeni nu va şti de mine. Îşi admiră curajul, stă şi se gândeşte cum va fi ziua de după examen. Ora a început de mult. Ridică greu mâna

Scanned with OKEN Scanner

vară fusese cea mai frmoasă din toate. Mersese la mare şi o cunoscuse pe Cecilia. Avusese sentimentul în vacanța aceea, pentru prima dată, că e mare, că a crescut. La 15 ani îți iei viața în mâini şi devii frumos şi deştept şi stăpân pe tine. Văzuse mai târziu că nu era chiar aşa, dar vacanța de vară îi lăsase o amintire plăcută, senzația că a început o viață nouă.

De zece minute a început ora şi profesorul o să-i facă scandal că întârzie şi "miroşi a fum de țigară". Laurențiu a venit de mult. "Să ştii că dacă mai întârzii nu te mai primesc niciodată. Să-ți cauți alt profesor. E plin oraşul. ". O să-şi ceară politicos scuze şi va intra în camera mică şi cu draperii de catifea galbenă. Mobilă multă şi masivă, numai cărți de geografie peste tot şi un covor pe fond galben. Urăsc galbenul. Urăsc la nebunie galbenul. Profesorul se va aşeza pe scaunul lui cu cafeaua şi țigara alături şi va începe să dicteze nişte fraze întortocheate despre mişcarea de revoluție şi mişcarea de rotație, despre marne, stalactite, stalagmite, munți vulcanici şi soluri de stepă, care sunt cu totul diferite de cernoziomurile climei temperat- excesive, căci, după cum ştim, agricultura nu se dezvoltă la fel în toate țările, fiindcă nu peste tot întâlnim aceeaşi forță de muncă şi aici facem apel la cunoştiințele de istorie. Fumul țigării se va ridica deasupra lor, lui îi va arde buza de poftă. Să-i cer, să nu-i cer ? Numai un fum ! Ah, dacă ar pleca puțin din cameră, să trag şi eu un fum !. Profesorul va vorbi în continuare cu ochii puțin închişi din cauza fumului de țigară. El se va gândi la cu totul alte lucruri, ca de pildă cine l-a sunat la ora 3 şi nu a vrut să vorbească dacă i-a auzit vocea, sau de ce i-au pitit ai lui şapca de piele neagră, şi toate astea numai că să-i treacă pofta de-o țigară.

Traversează strada şi intră în bloc, aşteaptă liftul şi urcă la etajul 6. Stă mult în fața uşii, fără să sune, se uită lung la plăcuța metalică cu numele profesorului şi-şi spune în gând : "La ce bun să mai intru ? Voi avea şi eu două ore libere, în care nimeni nu va şti de mine. Două ore în care pot să -mi fac de cap, în care pot să şi mor şi nimeni nu va şti de mine. Îşi admiră curajul, stă şi se gândeşte cum va fi ziua de după examen. Ora a început de mult. Ridică greu mâna

Scanned with OKEN Scanner

şi apasă totuşi pe sonerie. Se aude de dincolo întrerupătorul, apoi cheile în uşă şi o lumină ştearsă şi senzaţie de galben năvălesc spre el. "Iar ai întârziat şi mai şi miroşi a fum de ţigară. Să ştii că este pentru ultima oară când te primesc. Să-ţi cauţi alt profesor, că doar e plin oraşul ".

Scanned with OKEN Scanner

FANTEZIE CU CIREŞE ŞI LIBELULĂ

E ciudat cum unii ajung să-şi pună întreaga lor dragoste în cu totul altceva decât în oameni : în animale, copaci, obiecte. El iubea un cireş şi îl iubea nebuneşte, patern şi tandru şi nu trecea zi să nu-i mângâie coaja aspră şi să-i spună "dragul tatii băiat". Cireşu - inimă de porumbel - era tânăr, dar crescuse strâmb încolăcit şi tocmai de asta îl ibea într-un fel spcial. Unii părinţi îşi iubesc mai mult copilul bolnav decât pe cel sănătos, sau, oricum, îi oferă mai multă afecţiune. Şi spunea oricui vrea să-l asculte că pomii, în general, şi cireşul în special, au doi viermi care-l atacă : unul adevărat, cel din interior, şi unul din afară, omul, care e mult mai periculos decât cel dinăuntru. Oamenii spuneau că-i nebun - "ăsta ce-o mai fi vrând, să lase pomii neculeşi, să se strice fructele de pomană, să se facă atâta risipă doar dintr-o prosteală, aşa, că iubeşte cireşii".

El nu le dădea atenţie, ci mângâia coaja pomului stâmb cu convingerea că dragul tatii băiat are pentru el aceleaşi sentimente. Îi vorbea îndelung uitând că e om în toată firea, îi spunea că-l iubeşte cu totul, cu frunze, cu cireşe, cu ramuri cu tot, dar cel mai mult îi iubeşte cireşele mari şi amărui pentru că seamănă cu el, urât şi nebăgat în seamă într-o mare de oameni frumoşi şi importanţi.

Seara, când una arăta că un pantof scofâlcit, avea impresia că cireşul cântă sau mai bine zis schiaună ca un câine bătut şi-l întreba :"Ce ai, dragul tatii, ce ai tu, măi băiete ? N-ai gură să spui, dar ceva te doare pe tine". Apoi se atârna de ramurile lui ca de gâtul propriului copil.

De aceea i-a venit greu când ea, fata de vis-a-vis, a venit să-i ceară un pumn de cireşe, aşa, de poftă, că ea are o groază de pomi, meri, peri, pruni, caişi, numai cireşi nu. Vorbea repede şi atentă

Scanned with OKEN Scanner

la cuvinte. O ştia năucă şi firavă, că o libelulă, o urmărise de multe ori cu privirea şi auzise când cânta afon "În fânul de curând cosit / Gândind la tine-am adormit. . . ". Avusese de multe ori impresia că avea ceva miraculos în toată făptura ei, căci pe unde trecea se cocea imediat zmeura, unde adormea pe pământ creştea iarba mai înaltă, unde respira mirosea a fructe coapte. Şi toată înfăţişarea ei, de libelulă stăvezie, îi dădea sezaţia că se pregăteşte de zbor, un zbor în zig-zaguri inocente. Şi acum, când îi cerea cu atâta nevinovăţie, un pumn de cireşe, el o privea fâstâcit. Să-i fi cerut altceva, i-ar fi dat fericit, dar nu cireşe. Confuz, nelămurit care e diferenţa între iubirea lui pentru ea şi iubirea lui pentru cireş, întinse mâna şi rupse una, două, zece, apoi nu mai numără şi culegând cireşele, tresărea ca sub lovituri de cuţit, de parcă fructele alea mici şi roşii ca nişte ochi de câine turbat erau bucăţi din carnea lui. I le întinse şi ea zâmbi lung, se întoarse încet cu spatele (sau poate încet o vedea el) şi plecă, dar lui i se păru că n momentul ăla se ridică puţin deasupra pământului şi cu cireşele arzînd la piept începe să plutească, să se ridice tot mai sus şi să pornească într-un zig-zag incoerent.

Întoarse ochii spre pom. În locul celor culese crescuseră mii de alte cireşe şi continuau să crească, roşii, ca într-o naştere fără sfârşit. Alături, zmeura se copsese, iar în aer plutea mirosul ei de frute coapte.

Scanned with OKEN Scanner

CÂT O MIE DE IERNI

Şi după ce le-a dat toate instrucţiunile, i-a trimis care-ncotro să-şi vadă de lucru. Lui i-a revenit o regiune din nord, veşnic acoperită de zăpadă, cu oameni ciudaţi şi puţini. Articolul avea să fie despre obiceiurile lor şi dragostea pentru locul natal. Nu i-a plăcut regiunea în care fusese trimis, lui îi plăceau zonele însorite cu oameni zgomotoşi şi veseli îmbrăcaţi în culori ţipătoare.

Când a ajuns acolo, atmosfera i s-a părut ternă, mult prea albă din cauza zăpezii şi obositoare. Oamenii se uitau la el ca la o arătare venită să testeze, stăteau uimiţi în loc şi plecau mai departe. I-a luat mult să se acomodeze şi trăia cu gândul că lasă, am să termin articolul şi plec, scap. Pe ea a cunoscut-o întâmplător şi l-a izbit foşnetul rochiei ei groase de lână, ca un rumegat continuu de animal sănătos. Se mişca uşor, atât de uşor încât parcă plutea, pedalând moale la o palmă deasupra pământului. I-a pus şi ei câteva intrebări despre tradiţii şi dragostea ei pentru locul natal, dar probabil că ea a înţeles greşit a doua întrebare, căci i-a răspuns că la ei există un obicei ca bărbaţii să-şi întrebe femeia iubită: "Cât mă vei iubi?", iar ea răspunde :

"O iarnă cumplită, pentru că o iarnă înseamnă o veşnicie, la ei e mereu iarnă şi mereu iarnă cumplită. ". Şi atunci ea a început să-i explice: "Ştii, o iarnă de-a noastră înseamnă patru anotimpuri de-ale voastre, şi iubind la noi o iarnă, iubeşti patru anotimpuri la voi, şi apoi alte patru, şi alte patru, şi tot aşa.

El se gândi zâmbind uite că până şi dragostea are matematica ei. Tot dialogul - el cu reportofonul întins spre ea, ea cu mâinile în buzunare şi ochii la el, s-a purtat pe fondul mocnit al rochiei de lână, plisată, căci frigul pătrundea adânc în oase şi ea bătea uşor din picioare să se dezmorţească.

Scanned with OKEN Scanner

S-au despărțit atunci, dar a mai întâlnit-o apoi pe aceeași stradă și a întrebat-o brusc dacă merge cu el la teatru. Ea a acceptat grăbit, cu supunerea omului care nu are nici un scop anume și se lasă dirijat. Sala de teatru, mică, nestilată, o sală de teatru de la țară, unde mereu e zăpadă, la urma urmei -avea decorul prost făcut, mai mult un kitch, cu lumini roșii și albastre. Piesa sugera o apocalipsă, dar lui, obișnuit cu orașul, i se părea o atmosferă de bar de mâna a doua. Apăreau și îngeri la un moment dat. Au îngerii - cei adevarați - un fel al lor de a purta aureola deasupra capului, un cerculeț de aur susținut doar de sufletul lor divin. Dar actorii nu au putut fixa aurola din carton nici cu niște antene speciale, nici cu altceva, pentru că nu era estetic și au recurs la niște jocuri de scenă: au legat cercul de carton cu niște sfori invizibile dirijate de sus, din culise și actorii trebuiau să stea locului, ca să le rămână aureola deasupra capului. Uneori se mai mișcau și atunci cercuțetul rămânea într-un loc și capul lor în altul. Publicul urmărea fascinat uitând că teatrul, ca și cinematograful, nu e nici mai mult nici mai puțin decât o mașinărie de iluzii, dar lui, obișnuit cu lumea bună, îi venea să râdă înțelegător.

Terminase articolul și trebuia să plece acasă. Simțea asta ca pe o scăpare, totuși merse pe strada unde îi luase interviul și o văzu și de data aceasta. O privi lung, ea se uită la el bătând ușor din picioare de frig. El o întrebă brusc, învăluit de foșnetul rochiei ei, ca un rumegat continuu: cât mă vei iubi? Ea răspunse calm, ca și cum i-ar fi vorbit despre obiceiurile și tradițiile de prin partea lor: te voi iubi cât o mie de ierni, care mai de care mai cumplite.

Întors acasă, articolul lui a fost apreciat și așezat în primele pagini ale ziarului.

Scanned with OKEN Scanner

ŞEFA

Şefa asta mereu vorbeşte de răsună coridoarele. Înjură birjăreşte şi vorbeşte tare, le dă comenzi şi ei, ditamai bărbaţii, se supun că nişte copii. Secretara spune aproape după fiecare şedinţă că şefa e femeie cu suflet, măi, bună, da' a stricat-o şantierul fiindcă pe şantier toată lumea se strică şi nu mai e cum era odată. Când s-au dus într-o zi la ea să-i ducă o hârtie de care aveau neapărat nevoie, subinginerul şi vreo trei muncitori au văzut că apartamentul ei era plin de flori şi de păpuşi din pânză - deci într-adevăr şefa nu poate fi o femeie fără suflet.

Tot aşa şi inginerul de proiectare, Aldea. Şi deşi ea poată ochelari cu ramă alungită spre ochi şi are părul roşcat, ceea ce o face serioasă, dacă stă el să se gândească, şefa e chiar frumoasă. Ce dacă poartă pantaloni şi înjură ? Doar nu-i singura pe pământ.

Când e la serviciu, inginerului mai, mai că-i vine să o invite la o cafea sâmbăta. Când e acasă, când televizorul merge aiurea, când stă doar cu o veioză aprinsă, că să nu-l scoale pe copil şi că să nu vadă praful de un deget de pe bibliotecă, uită de şefă. Dormitează într-un fotoliu cu arcurile lăsate (în dreapta o farfurie cu alune, în stânga ţigara, şi jos o scrumieră), şi vede în semiîntuneric fotografia celeilalte, pe perete. Şi că să nu se mai gândească iar departe, se scoală şi-l înveleşte pe copil, care doarme de mult. Uneori nu-l vede toată ziua. Când pleacă el dimineaţa, copilul doarme încă, iar când se întoarce prea târziu, trece pe la bătrâna de la parter care îl mai are în grjă, îi lasă banii şi un ziar, urcă la ei şi-şi găseşte copilul dormind. Îl sărută pe obraz, el are faţa rece şi cel mic simte asta vag, se întoarcepe altă parte vorbind în somn "Azi am mâncat un tort mare cu ciocolată".

Scanned with OKEN Scanner

Inginerul Aldea îl mângâie pe părul aspru, deasupra pătuțului, apoi aprinde televizorul şi se aşează în fotoliu, cu farfuria de alune în dreapta şi țigara în stânga. Lumina veiozei maschează praful şi dezordinea din casă, iar la televozor sunt filme cu bătaie lunea, piese de teatru marțea, melodrame miercurea şi în rest seriale. Câteodată inginerul citeşte poezii înainte de culcare. 15 poezii ca un medicament periodic.

A doua dimineață îi lasă batoane calde cu unt copilului şi trece pe la vecina de la parter să o roage să mai aibă grijă de cel mic. La servici şefa înjură că macaraua din colț are cabina spartă, că şoferul "de pe camionul cu cherestea e beat mort şi unde dracu-îi sunt dosarele, Cati, că toată ziua stai la cafele şi trăncăneşti prostii, unde dracu le-ai pus ?".

Inginerul Aldea se gândeşte că dacâ i-ai zice acum şefei să iasă sâmbătă la o cafea, l-ar înjura şi pe el că pe toți ceilalți, fără nici un scrupul. Şi dacă în mod normal nu suportă să audă țipete şi înjurături - el, obişnuit cu o viață calmă, domoală - nu înțelege de ce, dar şefa nu-l enervează de loc, ba chiar e frumoasă când are nervi. Nu, nu azi, dar mâine îi va zice sigur să iasă împreună.

Acasă e frig şi el mai pune o pătură peste copilul adormit. Televizorul merge cu sonorul încet, iar în lumina veiozei umbra lui, cu țigara în dreapta şi alunele în stânga, se joacă pe perete că într-un film de desene animate. În semiîntuneric, fotografia celeilalte, frumoasă şi blândă, veghează de pe perete întraga cameră. La mare, în vara aceea când dormiseră trei nopți pe plajă, el îi recitase versuri şi vorbiseră despre muzică veche şi actori rataţi, apoi merseseră cu bicicleta hidraulică apoi la cofetăria Ovidiu unde ea a mâncat pentru prima oră în viață înghețată cu kiwi proaspăt.

Şefa a acceptat invitația lui fără surprindere. A spus fără răutate, zâmbind prin ochelari "Merg, de ce dracu să nu merg ?".

Inginerul a aşteptat cu emoție şi cu teamă întâlnirea de sâmbătă. Ea însă s-a comportat cu naturalețe şi siguranță, dându-i şi lui siguranță. Şefa îşi dăduse jos ochelarii şi avea o rochie decoltată cu 2 buzunare albastre pe piept. Rochia simplă îi punea în evidență

Scanned with OKEN Scanner

corpul cu forme de statuie. El o privea admirativ şi totuşi reținut. Au vorbit despre tot felul de lucruri, ea nu ezita să înjure.

"Vreau să-ți văd copilul"i-a spus, însă el a insistat să mai rămână în oraş, că cel mic la ora asta doarme, că nu e nimic la locul lui în casă, că e totuşi târziu. Îşi găsea el singur motive să nu o ducă acasă la el, dar îşi dădea bine seama că praful de pe bibliotecă, frigiderul gol şi somnul copilului sunt doar pretexte că ea să nu intre în casa lor, să nu ia locul celeilalte.

Însă ea nu s-a lăsat :"Ce dracu, măi, am şi eu apartament, şi arată de zici că au trecut turcii. Iar pe copil nu-l scol, vreau doar să-l văd. ".

Când au intrat în apartament, el a aprins ca de obicei veioza. Ea s-a uitat stingherită prin cameră, dar a văzut copilul şi s-a aplecat deasupra pătuțului. A zâmbit şi l-a mângâiat pe păr, iar copilul, simțindu-i mâna rece s-a întors pe cealaltă parte şi a şoptit prin somn :"Gina mi-a rupt maşinuța de pompieri".

Inginerul Aldea stătea rezemat de tocul uşii şi privea scena cu un fel de jenă în ochi. Şefa a zis, întorcându-se spre el : "Ai auzit ce-a zis ăsta mic ? Vorbeşte prin somn !"Ea mai aruncă ochii prin cameră, pe pereți, privi îndelung fotografia. "Ea e ?". "Da".

S-au uitat apoi la o piesă de teatru. După aceea el o duse acasă şi când se întoarse, îl izbi în apartament un parfum puternic de garoafe, parfumul şefei, şi senzația moale a rochiei ei decolatate. De pe perete, fotografia celeilalte îi zâmbea frumos şi blând. El deschise fereastra şi frigul de-afară pătrunse în casă cu prospețime. Copilul, simțind-i boarea, se întoarse în somn şi vorbi :"Mami mi-a zis să nu mai calc pe ştaiful de la pantofi".

Scanned with OKEN Scanner

FAPT DIVERS

Fata de la "Drum Nou" se îmbracă cu bluze şi fuste colorate din pânza şi poartă clipsuri de plastic şi papuci cu toc de lemn. Dimineața-servici până seara. Noaptea-singurătatea şi visul. Vise zgomotoase, urâte, negre. De la un timp tot are un vis cu un bărbat cu ochi albastri. Are ochi atât de mari încât parcă ar avea două cercuri imense ce se contractă şi se dilată şi-i albăstresc toată fața. Bărbatul o sărută şi deodată o strânge de gât cu două mâini negre şi uscate, care parcă nu sunt ale lui. El are fața atât de albă şi ochii albaştri ! Zgomotul. Nu înțelege ce fel de zgomot e ăla. Totul se întunecă. Dimineața - servici până seara. La fabrică - zgomot mult care parcă i s-a infiltrat în oase, în ochi, în minte, şi deja a început să gândească cu zgomot, să viseze cu zgomot.

Noaptea - singurătatea şi visul. Iar bărbatul cu ochii ăia albaştri, câteodată are impresia că bărbatul e albastru şi are ochii albi. Mâinile negre îi înconjoară gâtul lung şi alb şi ea măreşte ochii. Zgomotul. Mai aproape parcă. Totul se întunecă. Dimineața – servici - zgomot până seara. Visul - un tren mare, cu miros de moarte trece în goană şi curentul o ia şi pe ea şi o lipeşte de tren. Moare. Dimineața. Ceasul sună, sună. Se trezeşte, se scoală din pat îşi pune clipsurile, rochia colorată din pânză, pantofii cu toc şi pleacă. Gara e mică şi şinele parcă sunt doi şerpi argintii şi cuminți la prima vedere. Trenul. Mare şi unsuros, cu miros de motorină şi moarte. Lasă capul în jos, cade în genunchi şi fruntea tresare la contactul cu şarpele lucios. Vine trenul. Trece trenul. Bărbatul cu ochi albaştri şi mâini negre râde în visul ei. Totul se întoarce pe dos şi în urechi îi rămâne un zgomot mult prea cunoscut că să-l mai asculte. La servici se întreabă unde-o fi umblând nebuna de la secția doi cu tocuri de lemn şi clipsuri de plastic.

Scanned with OKEN Scanner

ORAŞUL ÎN OCHELARI DE SOLDAT

Ea şi el pe o bancă verde.

În staţia aglomerată fete plictisite, grăbite, aşteaptă autobuzul. Copiii joacă şotron în faţa băncii verzi. Lângă ea şi el, femeia împleteşte şireturi de macrame.

Soldatul cărunt cu ochelari priveşte neclintit strada. Ea vede în ochelarii soldatului oraşul. Acolo se vede fumul de la fabrici ieşind pe hornuri încet. El se joacă nervos cu chibriturile. Le scapără - îi place mirosul - le rupe, le aruncă. Mai ia o cutie. Scapără chibriturile, rupe lemnul subţire, le aruncă. Altă cutie.

Autobuzul întârzie. Totdeauna întârzie. Însă el şi ea sunt mereu la timp în staţie. Să nu piardă autobuzul, dacă vine mai devreme. Dar niciodată nu vine mai devreme.

În ochelarii soldatului fumegă fabricile. De pe bancă, ea are impresia că ochii soldatului fumează. El nu mai are chibrituri, şotronul s-a şters şi copiii sar în căsuţe imaginare. În ochelarii soldatului se vede autobuzul. Ea şi el, femeia şi copiii urcă. Soldatul rămâne neclintit în faţa băncii verzi, şi din autobuz, ea vede parcă în ochelarii lui, oraşul.

Scanned with OKEN Scanner

PRIZONIERII

În ziua întâi: Bărbatul şchiop, care şi-a pierdut piciorul în război se duce să cumpere pâine de la Alimentara 135. Fata cu geanta galbenă şi cu părul împletit merge la şcoală. Femeia cu şosete verzi că ochii păcatului se urcă în maşina roz. Bătrâna paralizată îşi aranjează cocul prins cu agrafe ruginite şi priveşte de la fereastră la fata cu geanta galbenă şi la bătrânul şchiop. Maşina roz porneşte cu greu spre serviciul femeii cu şosete verzi. Noaptea trage jaluzelele.

În ziua a doua : Bărbatul şchiop, care şi-a pierdut piciorul în război, vine fără pâine de la Alimentara 135. Fata cu geanta galbenă şi părul împletit se întoarce de la şcoală. Femeia cu şosete verzi ca ochii păcatului coboară din maşina roz. Bătrâna îşi prinde părul cu agrafe noi. Maşina roz parchează pe marginea străzii. Noaptea trage jaluzelele.

În ziua a treia : Bărbatul şchiop se întoarce de la Alimentara 135 cu o geantă galbenă. Fata cu părul împletit pleacă la şcoală cu 2 pâini în braţe. Bătrâna paralizată urcă în maşina roz. Femeia cu şosete verzi priveşte prin geamul închis. Maşina roz nu porneşte. Noaptea trage jaluzelele.

În ziua a patra şi ultima : Bărbatul şchiop s-a dus la Alimentara 135, dar e închis.

Fata cu geanta galbenă s-a dus la scoală, dar nu avea ore. Femeia cu şosete verzi se urcă în maşina roz, dar azi nu are servici. Bătrâna se uită pe fereastră, dar nu are pe cine să vadă.

A fost duminică. Noaptea trage jaluzelele.

Scanned with OKEN Scanner

RECURS LA MIORIŢA

Când şi-au dat seama de asta era prea târziu. Mania deja se instalase. Au înțeles greu, doar când au început să dispară obiecte din casă. La început dispăreau feluri de mâncare, farfurii întregi cu prăjituri, platouri cu fructe, toate dispăreau inexplicabil, fără urmă. Apoi, când cineva, nu se mai ştie cine, a vrut să arunce la gunoi o cutie de chibrituri goală, a găsit în coş o franzelă proaspătă, întreagă. În zilele următoare, cercei de aur, parfumuri, medicamente noi, ochelari, cărți de dragoste, "Războiul de secesiune" în două volume, "Arta conversației" ediție nouă, papucii de plajă, pălării de fetru noi noute, o jupă neagră, o cravată nedesfăcută din ambalaj, pudra de obraz maro deschis, ciorapi de mătase, Biblia, icoana Sf. Nicolae, colacul de salvare roşu, în formă de lebădă. Ei au urmărit-o la început iritați, pe urmă speriați de evoluția bolii, căci în funcție de obiectele aruncate îşi dădeau seama că era vorba de o boala şi nu una simplă. Apoi doctorul le-a explicat, cu firescul doctorilor, ridicându-şi periodic pe nas ochelarii cu brațe slăbite, că e vorba de o boala rară, ce apare după o anumită vârstă, în funcție de modul de viață pe care l-a avut bolnavul până în momentul respectiv, al declanşării, că primul semn al bolii este dorința de a arunca obiecte din ce în ce mai valoroase (cu cât atrag mai mult privirea bolnavului, cu atât dorința e mai puternică). Doctorul a mai mâzgălit câteva cuvinte pe o foaie, a pus un diagnostic ilizibil ce se termina cu "manie" şi le-a spus, împungându-şi ochelarii pe nas că boala e nevindecabilă şi conduce la o decrepitudine totală.

Bătrâna se comporta, în rest, normal. Dar când o întrebau "de ce arunci, mamă, lucruri noi-nouțe la gunoi că doar nu avem bani de aruncat", răspundea nedumerită că ea n-a dat nimic la gunoi, ce au cu ea de-o învinuiesc de chestii pe care nu le-a făcut şi nici nu i-ar fi trecut prin cap să le facă.

Scanned with OKEN Scanner

El urmărea insistent, cu bănuiala amară că bijuteriile de aur ale soției sale fuseseră de mult depuse în container şi de aceea i-a spus Norei "nu le mai căuta, dragă, că mi-e teamă că n-ai să le mai găseşti niciodată". O urmărea deci insistent pe bătrână, într-o încordare care-l făcea să devină agresiv de câte ori era întrebat de bătrână "de ce te uiți, mamă, aşa la mine ?". El ştia că nu trebuie să zbiere la bătrână, care îl privea uimită de izbucnirea lui, dar tot zbiera, pentru că nu mai putea, trebuia să se descarce după toată tensiunea. Deja obiectele foarte prețioase fuseseră încuiate prin dulapuri şi la iveală nu mai rămăseseră decât mobilele şi cărțile fără valoare. Încordarea lui era dublată şi de un sentiment dureros că cea de lângă ei înceta treptat să mai fie femeia puternică şi inteligentă de altă dată. Aştepta să vadă noi semne ale bolii, după cum le spusese doctorul, aruncarea obiectelor era doar un prim simptom. O perioadă bătrâna n-a mai aruncat nimic. Era la fel de coerentă ca înainte, le ducea câinele la plimbare, cosea cămăşi rupte, mergea duminica la biserică. Au început sa se liniştească zicând că poate totul va trece ca o părere. Când s-au copt cireşele însă, bătrâna a intrat în sufragerie cu voalul de mireasă al Norei pe cap şi le-a spus că ea fuge de acasă, nu mai stă nici în ruptul capului cu nişte puşlamale ca ei care i-au mâncat zilele şi tinerețea şi că dă foc casei şi covoarelor aduse din Grecia, că îi lasă să ardă de vii şi ea pleacă în lume. Ei s-au uitat trăsniți la ea, ea a tăcut un timp, după care şi-a revenit brusc şi i-a întrebat ce caută în mijlocul sufrageriei cu un voal de mireasă pe cap, "că doar nu m-am țâcnit, fir-ar a naibii de țicneală, că eu v-am spus că medicamentul ăla nu-mi face bine şi îmi dă senzații ciudate".

Crizele s-au repetat apoi cu frecvență crescândă, iar albumele lui Goth şi Gaugain, vaze de alabastru şi pulovărul de lână al Norei au dispărut subit pentru totdeauna. De-acum ei se aşteptau la orice din partea ei şi o vedeau din ce în ce mai des pe gânduri, pierdută într-o altă lume. El o privea acum calm, fără să o mai spioneze, şi se obişnuise cu ea, decrepită cum ajunsese. Devenise chiar firesc faptul că bătrâna cânta Marseilleza sau că se ruja şi-şi punea tocuri şi-i ruga s-o ducă 5 minute "a Paris, ou sont les neiges

Scanned with OKEN Scanner

d'antant". Când îi auzeau rugămintea, ei zâmbeau şi Nora se apleca la urechea ei să-i explice că la Paris este vară acum şi se poartă rochii lejere, largi. Îi dădea amănunte inutile pentru a avea sentimentul unei discuţii coerente şi bătrâna intervenea cu întrebări din ce în ce mai aiurite şi mai departe de subiect, combinând franceza ei de profesoară de liceu pedagogic cu gusturile vestimentare şi reţetele de prăjituri.

Uneori Nora era prea obosită că să-i facă jocul bătrânei şi o repezea nervoasă "mamă, nimeni nu merge la plajă mâine, aşa că lasă pălăria aia de paie din cap, fir-ar a naibii de pălărie de paie, că-i miezul iernii". Iar rarele ei momente de luciditate bătrâna plângea "ia-mă Doamne, mai repede"când se trezea cu turbane înflorate pe cap sau cu tocuri înalte. Îi ruga să le spună ceva de când era ea tânără şi ei, mulţumiţi de revenirea bătrânei, povesteau întâmplări hazlii, dar până terminau povestirea, ea îşi pierdea din nou luciditatea.

Apoi, timp de trei ani nu şi-a mai revenit niciodată. Se vedea vânzătoare la aprozar sau medic chirurg, profesoară sau pictoriţă şi ei găseau toata casa alandala, cu pereţii mânjiţi de vopsea, cu cântarul şi grămada de cartofi în mijlocul sufrageriei. Ei strângeau calmi tot şi Nora îi spunea pe tonul cel mai firesc "mamă, a închis deja la aprozar, e 8 ceasul"sau "ai ieşit din gardă, mamă, ai operat destul".

Odată, când era foarte obosită, Nora a spus nervoasă : "Of, fir-ar să fie de bătrâneţe!" Şi s-a înfiorat ea singură de ce a spus înţelegând că boala asta, cu ciudatele ei manifestări, cu vicleniile şi durerile unui virus, cu căderea în copilărie, cu seninătatea şi indiferenţa ei în faţa morţii, cu bijuterii de aur aruncate la gunoi şi voal de mireasă pe cap, boala asta incurabilă şi inextricabilă şi. . . era, de fapt, bătrâneţea.

În preajma Crăciunului bătrâna a murit.

Scanned with OKEN Scanner

SPITAL

Şi după ce ai citit atâta literatură, după ce ai pierdut o groază de timp din viaţa ta devorând cărţi de toate felurile, să nu-ţi vină ţie în gând un titlu de carte, un autor, ceva legat de acţiunea vreunui roman. . . Nimic, chiar nimic? Să n-ai în creier decât nume de medicamente străine, complicate, MADE IN CHINA, MADE IN USA, şi nume de doctori graşi şi cu barbă care înjură de răsună coridoarele.

Spitalul seamănă cu o şcoală de corecţie sau cu o închisoare. Toţi umblă tăcuţi prin curte, raşi în cap, şi pierduţi din filme de groază adunate laolaltă, se mişcă haotic, se lovesc unii de alţii de parcă ar fi orbi.

Se mai pun şi întrebări. Tu de ce suferi? De singurătate şi de dorul de casă. Ei lasă, lasă, că asta ştiu şi eu, de ce eşti bolnav? A, asta nu ştiu prea bine. La început au zis că am peritonită, dar acum spun altceva. Nu, nu ştiu ce am exact dar mi-e poftă de ciocolată amară. . . şi n-am voie, că-mi provoacă arsuri pe esofag. Discuţia lâncezeşte apoi şi pendulările astea curte-cameră, cameră-curte, curte-cameră, cameră-curte continuă. De fapt, ce altceva să faci între 4 ziduri curate - că, de, doar e spital, nu? ce altceva să faci când nu-ţi vine în minte nici un nume de carte sau dacă nu, să-ţi vină ceva frumos, la care să te gândeşti, să-ţi aduci aminte de ceva plăcut şi să-ţi mai pierzi vremea, că oricum altceva nu ai ce face. Da cum naiba de nu-ţi vine în minte, cum oare, că doar aveai memorie bună şi reţineai amănunte nesemnificative. Acum nu ştii decât că la ora 12 trebuie să iei 2 pastile din alea albe, mai aştepţi o jumătate de oră să-şi face efectul şi mai iei 2 galbene şi una roşie, după care te aşezi cu faţa în sus, să nu-ţi provoace ameţeli. Că doar ştii, luate în doză mai mare, dau nişte senzaţii cumplite. Te scoli năucă şi cu nişte frisoane uşoare, asta o fi tot de la medicamente? - şi pielea capului, fără păr, ţi

Scanned with OKEN Scanner

se încreţeşte. Ieşi puţin, faci ocolul curţii şi încerci acelaşi exerciţiu de memorie: un nume de roman, o amintire, ceva măcar. Oare n-aveai tu un vecin de bloc care avea boală să compare tot felul de ciudăţenii, ca de exemplu o pioneză cu un elefant, sau un fluier cu o floarea soarelui şi ce ciudat e că şi găsea asemănări şi deosebiri între ele ! Ba da, uite că totuşi ţi-ai amintit ceva. Tot e bine. Mai încerci, deşi ai dureri cumplite în partea dreaptă.

Acum s-au mutat în dreapta, că ieri te durea în parte stânga şi rinichii te jenau uşor. Când i-ai spus doctorului - că aşa se obişnuieşte la spital, tot ce faci, cu acordul doctorului - deci când i-ai spus că te doare ţi-a răspuns "Lasă donşoară, că e bine că te doare. Dacă te dor, înseamnă că le ai", şi ai ieşit din cabinet şi mai confuză decât ai intrat. Ce balamuc în spitalul ăsta de capete tunse chilug! Ce sinceritate şi ce înjurături auzi la doctorii ăştia! A, uite o altă frântura de amintire. E dintr-o carte, dar habar nu ai ce carte, ce autor şi ce titlu avea. Era ceva cu o femeie care vindea ziare, fiica unui tapiţer. Ea dormea pe canapelele făcute de tatăl ei, după o prelată de plastic maron şi auzea vara picăturile de ploaie pe prelată cum îi tocau mărunt nervii dar îi plăcea zgomotul ăla, căci îi crea o linişte interioară. Nu mai ţii minte mare lucru, doar nişte senzaţii pe care le-a dat cartea aia.

E ora 12, intri în cameră şi-ţi iei pastilele albe. Ai de aşteptat o jumătate de oră până-şi fac efectul, te aşezi pe pat încercând să-ţi mai aduci aminte ceva, măcar o frântură, deşi te doare surd în partea stângă şi, dacă te întorci puţin, şi în parte dreaptă, rinichii te jenează uşor. Dar cum naiba de nu-ţi vine nimic în minte, nimic după o viaţă întreagă de lectură diversă? Nimic, chiar nimic?

Scanned with OKEN Scanner

EFECTUL DE XEROX

Iată stimați telespectatori o clădire nouă, superbă, pe o stradă curată şi plină de flori. "Ține obiectivul drept şi dă-i drumul când îți zic eu. Da ? Stai să sun la prima uşa. Hai că răspunde, dă drumul. Bună ziua, suntem de la emisiunea "Ora 16 în direct"şi facem un sondaj de opinie în legătură cu blocurile noi de pe strada dvs. Abia v-ați mutat, spuneți-ne cum ați obținut apartamentul şi cu ce speranțe ați venit aici ?"

Locatarii răspund, luați prin surprindere. Uşile se deschid şi dinăuntru năvălesc miros de mâncare şi cântece de radio sau ora exacta, sau publicitate.

Etajul 3, apartamentul 12. Uşa de placaj alb. Țâr, țâr. Uşa se deschide. Obiectivul cu beculețul roşu aprins, urmăreşte aceeaşi poveste spusă la infinit, că se simt foarte bine, că nici nu-şi puteau dori ceva mai frumos, şi că. . . şi că. . . . Uşa se închide. Pe coridor, femeia de servicii spală cu o cârpa umezită. Reporterul ține s-o întrebe şi pe ea ceva. Dar femeia răspunde în doi peri, fără să se ridice de jos, cu cârpa udă în mâini, că dom'le nu-i nici o diferență între blocul acesta şi altele. Noi atâta facem, spălam pe jos aici şi în alta parte, ştergem geamurile aici ca şi în altă parte; pentru noi nimic nu se schimbă. Reporterul se simte obosit, însă continuă să sune pe la uşi să-i întrebe pe locatari pe acelaşi ton dacă sunt bucuroşi că au obținut apartamentele, ce planuri pentru viitor, etc. . Întrebările banale i se par acum stupide şi de atâta repetat, parcă le-a uitat sensul ; cum adică vă bucurați că ați obținut casa ? Ce vrea să spună prin planurile lor de viitor ? Se enervează cam repede şi dacă şeful nu l-ar fi pus sa facă emisiunea asta de-a dreptul stupidă despre blocurile recent terminate "o emisiune cuminte, măi, să nu bagi expresii de-astea. . . cu să zic. . . aşa, bombastice, nu. . . ce faceți, cum vă

Scanned with OKEN Scanner

place, aşa, chestii de-astea"deci dacă nu l-ar fi pus şeful să facă emisiunea asta, ar opri o dată colindatul ăsta pe la uşi şi ar fugi "La lumea copiilor", ar lua-o pe Suzy Q şi s-ar plimba împreuna prin muzeu. Aşa îi vine lui mereu, să o ducă pe Suzy Q (nu-i mai zice de mult Corina, ci Suzy Q de la melodia ei preferată : Oh Suzy Q, baby, I love you, Suzy Q. . .) în cele mai ciudate locuri din oraş : la muzeu, în parcul părăsit, la ştrand în timpul iernii să vadă bazinul gol care pe ea o ameţeşte sau la cinema luni dimineaţa, când nici ţiganca cu seminţe nu e în sală. Dar şeful nu şi nu, "fă-mi emisiunea până miercuri : că-mi trebuie şi fă-o aşa. . . cum să zic, amănunţit, nu trei locatari, pac-ţac şi gata. Nu, treci pe la fiecare şi-i întrebi, că doar oamenii n-au aceleaşi idei în cap". Ba uite că au, în blocul ăsta cu miros de moloz care nici pe de parte nu e clădirea superbă, toţi au aceleaşi idei. De la parter şi până la etajul 6 n-a zis unul o vorbă în plus sau în minus. Şi administratorul a dat detalii despre calitatea materialelor, condiţiile extraordinare, construcţia solidă pentru a rezista la cutremure.

La apartamentul 39 nu răspunde nimeni. "Uite în sfârşit unul deştept care la ora 6 jumătate nu e acasă şi-şi vede de treburi prin oraş". Uşile se deschid cu zgomot identic, răspunsurile seamănă ca 2 picături de apă, încât reporterul se întreba dacă nu cumva locatarii se aud unii pe alţii prin pereţi şi-şi repetă răspunsurile.

Blocul mai are atâtea etaje şi el şi-a pierdut răbdarea de tot. Ce-ar fi dacă s-ar opri acum şi ar continua mâine. Filmarea ar fi gata pentru miercuri când o vrea şeful şi toate ar ieşi cum trebuie. Reporterul opreşte interviurile şi îi spune cameramanului să-şi stingă aparatul. "Mă duc la Suzy Q. Continuăm mâine. Te sun eu după 6. "Reporterul traversează strada cu mâinile înfipte ştrengăreşte în buzunarele gecii de piele.

Marţi şeful a turbat de nervi că el întârzie cu filmul atât. "Unde umblă ăsta ?" Iar nu s-a sculat la timp şi mie îmi trebuie neapărat filmul ăla, chestia cu locatarii, măi, uite ce-mi face el mie. Aşa e când te laşi pe mâna ăstora tineri ".

Scanned with OKEN Scanner

Când i-au spus că reporterul fusese dat dispărut de ieri, când de la 7 fix nu l-a mai văzut nimeni, nici tipa Corina sau Suzy Q, sau cum o mai cheamă şi pe-aia, nici cameramanul, nici nimeni, şeful a căzut în fotoliu, a albit la faţă şi abia a mai şoptit :"Şi eu ce fac cu... chestia aia. . . cum să-i zic. . . emisiunea despre blocul nou. . . măi, uite ce-mi face el mie."

Scanned with OKEN Scanner

FLOAREA DE CACTUS

Trenul, cu băncile lui rupte şi cu buretele scos, cu sigla C.F.R. tipărită pe cutiile de gunoi sparte, pe duşumele, cu cârligele pentru haine, înaintează leneş ca un cal bătrân dimineaţa, printre sate viu colorate. Porumbul atinge în fugă ferestrele trenului şi se aude foşnetul contactului, ca o hârtie ruptă. Trenul, circulat de navetişti şi oameni de la ţară, care cară copiilor de la oraş sacoşe de mâncare, e murdar şi uzat. Pe o bancă stă bărbatul cu cactusul. Priveşte pe geam imagini rupte – secvenţe diverse – ca nişte fotografii de calitate. În braţe are un ghiveci cu un cactus alb, înflorit. Bărbatul e ciudat în lumea asta pestriţă tocmai pentru că e curat şi elegant. Se distinge de restul, precum omul iubit dintr-o masă de oameni. Nu se uită la nimeni, priveşte doar pe fereastră satele verzi, ascunse în lanuri de porumb necopt. Pe coridor dintr-un compartiment în altul trec câte 2-3 ţigănci cu şorţ colorat, vânzând seminţe şi parfumuri ieftine. Ţigăncile sunt grase şi au părul prins în coc rotund în vârful capului.

Cactusul lui, cu flori albe deschise ca gurile unor pui înfometaţi, strălucesc. Întotdeauna o floare e mult mai frumoasă în buchet sau în snop sau în lan decât singură.

Uşa coridorului se deschide şi intră în compartiment o ţigancă tânără cu pielea întinsă şi brună, ochi sălbatici şi glezne fine, subţiri, că un animal sălbatic în care sângele urlă, zvâcnind înveninat. Bărbatul întoarce capul ca la o chemare, îi vede picioarele schiţate parcă, prea fine pentru o vânzătoare de seminţe. O vede apropiindu-se că o fiară atentă la zgomote, rotind ochii sălbatici în dreapta şi stânga să observe privirile călătorilor : doar o vrea vreunul seminţe.

Îl remarcă însă pe el şi văzându-l aşa de neobişnuit pentru locul şi oamenii aceia, îl întreabă clar dacă doreşte seminţe.

Scanned with OKEN Scanner

El, cu ochii la gleznele ei, îi răspunde puțin încurcat "You are as beautiful as a tiger, miss "şi după puțin timp, văzându-i mirarea : "Belle comme un tigre, frumos, moidemoiselle, like a tiger, vous compris ? Understand ? Frumoasă miss".

"Ce o fi spunând oare ?"şi țiganca îl întreabă iar de semințe. El îi vorbeşte puțin mai agitat, dornic să se facă înțeles : "Frumos moidemoiselle, comme un tigre, like a tiger"şi roteşte ochii în jur, poate o fi cineva care să-l ajute. Tace însă brusc şi fața congestionată de încercările sale se luminează. Rupe o floare din cactusul alb şi-o întinde țigăncii. Ea ia floarea mirată şi zâmbind îi întinde un pahar de semințe. Cactusul străluceşte mai alb ca niciodată în mâna fetei. Trenul opreşte şi țiganca pleacă mai departe întrebând din ochi călătorii dacă vor semințe.

Prin ferestrele deschise, din cauza căldurii, frunzele de porumb au intrat în compartimente, curioase ca nişte copii la petrecerile părinților.

Scanned with OKEN Scanner

PRIMĂVARA PE TOCURI

"Ca să scăpați sau mai bine-zis să preveniți astenia de primăvară, urmați cele câteva sfaturi pe care vi le oferim: schimbați lenjeria albă, de iarnă, cu una colorată, verde de preferință ; cumpărați cât mai multe şi mai variate flori şi împodobiți-vă camera; ascultați muzică veselă, schimbați locul mobilelor în casă, cumpărați-vă nişte cercei sau o eşarfă sau o curea de piele. Secretul este să aduceți o schimbare în monotonia vieții dvs. şi să trăiți din plin frumusețea primăverii. "

Urmează câteva imagini cu câini alergând prin parcuri, cu copii în curtea unei grădinițe, toate pe fond luminos şi într-un ritm de charleston.

Ea ştie bine că astea-s sfaturi pentru istericii care au crize vara. La ea nu e aşa de simplu: schimbi lenjeria şi-ți trece. La ea este o indispoziție nativă, care ține şi vara şi iarna, e mai mult decât indispoziție; e o apatie; un sentiment amar că tot ce face, face degeaba, că n-are nici o satisfacție, că a îmbătrânit prematur.

Stinge televizorul, ia sacoşa şi caută cheile. În minte i-a rămas emisiunea. :Ştie bine că astea-s sfaturi pentru istericii care au crize primăvara.

Ajunge la magazin şi-şi face o cafea. E răcoare şi întuneric în holul ei vechi în care nu intră nimeni pentru că acolo nu sunt decât lucruri de duzină, de calitatea a II-a, prosoape din sintetic şi chibrituri româneşti. Ia goblenul şi-şi continuă modelul: mai are pălăria fetei şi copacul şi-l termină. Îl pune în ramă şi-l atârnă şi pe ăsta lângă celelalte. Când mai intră rar câte cineva în magazin, mirat că vede produse aşa de ieftine, îi admiră mai intâi goblenul şi după aceea întreaba ce are de întrebat. Ea tace şi coase. Coase şi tace şi pâna la ora închiderii nu face nimic altceva. De la ferestra

Scanned with OKEN Scanner

magazinului se vede strada, de fapt numai stația de autobuz şi alimentara. Când nu coase, tace şi se uită la oamenii din stație. La pantofi mai ales. Ei îi plac pantofii, în general, şi crede că după pantofi poți stabili caracterul unui om. Nu numai după poziția lui în scaun, cum a spus nu ştiu cine, ci şi după modul cum îşi poartă pantofii. Ea are picioare subțiri de femeie neâmplinită şi foloseşte încălțăminte cu tocuri groase. Tocurile groase ascund defectul unor picioare subțiri.

A venit primăvara şi ea poartă tot ciorapi groşi, mănuşi. Răceşte repede în ultima vreme.

Intră în magazin două gemene. Întreabă de pulovere din bumbac. Au, una sandale roşii, cealaltă galbene. Asta i-a plăcut dintotdeauna, să nu vadă gemenii îmbrăcați la fel. Fiecare cu personalitatea lui. N-are pulovere din bumbac şi gemenele pleacă.

Deci că să-ți treacă plictiseala - căci la urma urmei, astenia de primăvară asta e, o formă mai acută de plictiseală - trebuie să-ți schimbi lenjeria sau să-ți cumperi ceva nou.

Dar astea nu sunt decât nişe modalități de a-ți ameți starea de amorțeală, de somnolență şi frig pătrunse în oase.

Faptul că ea tace şi coase mereu nu însemna că nu gândeşte. Că e vânzătoare într-un magazin pustiu nu înseamnă că n-are şi ea astenia ei de vară. Şi-a împodobit casa cu goblenuri şi deja nu mai coase din nevoie sau din plăcere, ci dintr-o obişnuință, dintr-un tic de zi cu zi.

În magazin intră o femeie cu pantofi cu toc subțire şi metalic. Întreabă de cearceafuri de pânză şi pleacă. Trebuie să fie o femeie atentă la ținuta ei, dar are un gust îndoielnic. Tocurile înalte şi metalice nu sunt elegante.

Fereastra e deschisă şi din stradă vine miros de autobuz şi mezeluri. Într-o baltă cu noroi un copil se joacă, desculț. Pe fereastra bucătăriei mama îl strigă: "Ieşi de-acolo că răceşti şi te mănânc !". nici n-aude şi-şi vântură piciorele prin mâl

Stația e goala. La radioul din alimentară începe "Un univers într-un ghiozdan". La capătul stăzii apare un autobuz gol şi

Scanned with OKEN Scanner

murdar. Copilul se joacă neatent. Fereastra magazinului dă spre stație. Nimeni pe stradă. Ea mai are pălăria fetei şi termină goblenul şi-l va pune pe peretele cu sufrageria. Autobuzul se apropie de stație şi băltocile cu noroi sar că trezite din somn. Copilul îşi priveşte atent picioarele în noroi. Fereastra este deschisă. Miros de gaz ți mezeluri. Autobuzul vine. Pălăria fetei şi gata. Copilul din băltoaca din stație. Claxon. Țipete.Ea se năpusteşte din magazin, aleargă spre stație şi-l înşfacă pe copil de mână. La ferestra bucătăriei apare mama: "Ți-am spus să treci în casă că te. . . "şi rămâne îngrozită când îşi vede copilul pe trotuar în brațele vânzatoarei de chibrituri şi prosoape.
Lumea năvăleşte nebună să vadă ce s-a întâmplat. În mijlocul mulțimii nu vede decât păduri de picioare şi tocuri groase sau subțiri. La piept zvâcneşte inima copilului murdar de noroi. Tocurile groase fac piciorele subțiri să pară frumoase iar pantofii fără toc sunt pentru firi comode sau practice.
"Ca să scăpați sau mai bine-zis să preveniți astenia de primăvară, cumpărați flori şi împodobiți-vă casa, schimbați locul mobilelor în casă schimbați lenjeria albă cu una colorată, sau mai bine salvați un copil de la moarte. Cu aceasta postul nostru local de televiziune îşi încheie transmisia. La revedere. "
Stingetelevizorul, închide lumina şi adoarme.

Scanned with OKEN Scanner

ZECE ANI CA ZECE CLIPE

De fapt, nimeni nu se schimbase prea mult. Nu mai arătau la fel, dar nu se schimbaseră. Asta i se păru din primul moment. Şcoala era într-adevăr mai modernă, dar profesorii şi secretara şi colegii erau aceiaşi. Şi-l văzu şi pe el. Şi el tot acelaşi. Puțin mai sobru şi mai sigur pe el, dar tot acelaşi. Când îi văzu pe toți aşa de la fel că acum zece ani i se păru că numai ea îmbătrânise. Îşi simți ridurile că pe nişte răni şi firele albe de păr ascunse sub vopsea îi părură mai grele.

Primise telefonul acum două săptămâni. O voce de secretară o întrebase dacă absolvise cu zece ani în urmă la clasa cutare, dacă avusese diriginte pe cutare, dacă putea să vină pe data de... la aniversarea a zece ani de la absolvire şi o mai anunțase că poate veni cu soțul şi copiii. Îi mulțumise şi închise telefonul mirată că uite, domnule, ce-au trecut anii. Zece ani ca zece clipe şi ea nici nu apucase să facă ceva cu viața ei, abia găsise post la un birou (ceva provizoriu îi spuseseră atunci, dar din ceva provizoriu devenise ceva permanent). Nu se măritase, nu avea copii, şi acum, iată, primise telefonul ăsta care parcă o trezise din somn. Ea dormise zece ani. Dormise zece ani? Sau zece clipe?!

Stătuse două zile în pat de parcă ar fi fost bolnavă, cu draperiile trase şi telefonul scos din priză. A treia zi se sculase, aerisise apartamentul şi se duse la coafor. Îşi cumpără pantofi şi rimel cu ulei şi lac de unghii mat. Îşi strâmtă o rochie, îi scoase cordonul şi îi tăie un decolteu pe spate.

Azi de dimineața îşi spuse că arată binişor... bine... acceptabil. Totuşi, acum, când se văzu printre colegii ei care nu se schimbasera deloc, numai ea îşi păru bătrână şi demodată. Tocuri subțiri nu avea nimeni. Ea avea. Poşeta cu lanț nu mai avea nimeni. Ea avea. Coc

Scanned with OKEN Scanner

simplu la spate nu mai avea nimeni. Ea avea. Şi rochia parcă pica aiurea. Oricum, când îl văzu pe el, elegant şi tăcut, i se opri respiraţia şi-şi dădu seama că în timp ce zece ani pe ea o îmbătrâniseră, pe el îl maturizaseră făcându-l interesant. Toate colegele erau cu soţi şi copii, râdeau şi se lăudau una pe alta sau fiecare pe sine: Vai, tu, ce talie ai păstrat, nici nu zici că ai născut de două ori; Ei, lasă, că nici cu tine nu mi-e ruşine; Dragă, am casă la ţară, casă la oraş, câştig foarte bine, am un soţ frumos şi iubitor, ce-mi mai pot dori? Mirela râdea în cascade aşa cum râdea şi în liceu, Sorina avea acelaşi surâs tâmp, puţin bosumflat, Geo nu mai avea şuviţele în ochi, dar privea la fel de cruciş.

El era singur şi ea era singură. Asta i-ar fi putut apropia. Dar el păstra aceeaşi răceală şi privire superioară care acum zece ani o ameţea, o durea. Şi încă o dată se întrebase ce făcuse ea zece ani de zile, pe ce pământ trăise?

Când o auzise pe Mirela că ştiuse ea că adormita asta n-o să facă nimic în viaţă, că e o neisprăvită şi că aşa va muri, o neisprăvită, îşi dăduse seama că de fapt, asta era, hibernase zece ani confundând letargia cu normalitatea şi iată ce ieşise: fusese nevoie de o invitaţie la aniversarea a 10 ani de la absolvire ca să realizeze că nu făcuse de fapt nimic. Nu făcuse de fapt nimic? Nu. Nici măcar nu-şi cumpărase rochii, nu-şi tapetase pereţii în lila, cum dorise întotdeauna, nu citise toată biblioteca pe care o avea, nu-şi schimbase coafura, nu-şi plombase măselele, nu se îngrăşase, nu slăbise, nu dormise pe partea stângă, nu-şi cumpărase lenjerie de pat înflorită. Nu făcuse deci nimic.

El stătea în faţa ei fumând apatic. Nici n-o privea, nici nu se uita în altă parte. Îşi dădu seama că încă o mai durea privirea lui în gol, adică nici la ea, nici în altă parte.

Făcură poze. Dirigintele în mijloc, fetele în primele rânduri, barbaţii în spate. În faţa liceului. În dreptul castanului. Lângă bibliotecă. În fosta lor clasă. Se aşezaseră în bănci ca acum 10 ani şi fotograful le spusese: "Doamnă, staţi mai dreaptă; Domnule, cravata, vedeţi că e puţin strâmbă, harta, acolo, în dreapta. Aşa, e bine. Zâmbiţi acum! Şi

Scanned with OKEN Scanner

Mirela râsese în cascade, Sorina surâsese tâmp, Geo zâmbise angelic cu ochii cruciş.

Ea trebuise să stea cu el în banca. La fel că acum zece ani. Fotograful spusese în gura mare: "Doamnă, staţi prea crispată, mai spre domnul, vă rog". Şi ea se dăduse într-adevăr mai spre el, el rămase nemişcat. Simţise nevoia să-l ia de mână, aşa cum stăteau la ore acum 10 ani, dar el ţinea mâinile în buzunare. Şi aşa ieşi fotografia: ea spre el, zâmbind vag, el drept, nezâmbind. Restul clasei degajaţi, râzând fiecare aiurea.

Când "cheful se sparse"cum spusese râzând în cascade Mirela, se sărutară formal între ei şi-şi promiseră să se vadă peste alţi 10 ani, la fel de frumoşi şi veseli. Portierele maşinilor se trântiră. Ea luă un taxi şi ajunse acasă târziu, obosită de parcă ar fi trăit într-o singură zi zece ani. 10 ani ca 10 clipe.

Scanned with OKEN Scanner

OCHI-ŢI VERZI, ZĂPADA ALBĂ

Că totul n-a durat decât două zile o ştie el prea bine. Nici măcar cât o minune, că a auzit de la nu ştiu cine că orice minune durează trei zile. A ajuns la cabană spre seară, a mâncat şi se gândea ce să facă, singur într-o cabană plină de necunoscuți, două zile! Deocamdată nu se simțea obosit, deşi urcase fără popas atâta drum. Când eşti tânăr şi mai ales când scapi de o greutate mare, de un examen spre exemplu, eşti plin de forță, ai chef de viață de te miri singur de unde atâta energie? A urcat în camera lui, s-a aşezat pe pat şi a început să rezolve rebus. Atunci a intrat ea, într-o salopetă de fâş kaki şi, când l-a văzut a rămas mută şi i-a trebuit multă vreme să-şi ceară scuze că am greşit camera şi n-am vrut, ştii, eu căutam pe altcineva, dar cum naiba, asta nu-i 21? A, 12? Eu caut 21. Dar n-a ieşit din cameră, ci a zâmbit larg şi s-a apropiat de el. Salopeta fâşâia moale şi pe el l-a izbit mirosul ei de pastă de dinți. Sărutul scurt şi mentolat l-a năucit de tot. Cine o fi ciuta asta cu ochii că iarba?
Acum, dacă-l întrebi, nu-şi mai aduce bine aminte despre ce-au vorbit, cum o chema, câți ani avea, ce ocupație, unde locuia, câte camere are, ce sunt părinții, are pământ, are casă la țara, ce salariu are? Nu, nu-şi mai amintea amănuntele astea, ci doar mirosul ei de pastă de dinți, salopeta din fâş şi sărutul scurt. Şi mirarea lui, eu nu pot să înțeleg cum oare nu miroşi a țigări, când tu fumezi ca o şerpoaică. Când s-au spălat dimineața împreună a văzut că folosea pasta de dinți SUPER CRISTAL mentolată pentru dinți curați şi respirație prospătă, produs autorizat de Ministerul Sănătății, termen de valabilitate 12 luni, cu carbonat de calciu, propilenglicol, edulcorant, conservant, aromă. Apoi au ieşit afară în zăpadă şi s-au jucat ca doi puşti de clasa a VII-a, au făcut poze. Picioarele ei de ciută înfipte în zăpadă - clic, clac; Ea sub un brad înzăpezit - clic,

Scanned with OKEN Scanner

clac; Ea cu mâna spre muntele din dreapta - clic, clac; Ea cu mirosul ei de pastă de dinți şi cu țigara între degete - clic, clac.
Îşi mai aminteşte, dacă-l întrebi, că îi cânta tot timpul primul vers dintr-un cântec pe care-l auzise la sora lui mai mare, dar numai primul vers pentru că atâta ştia: "Ochi-ți verzi, zăpada albă mi-amintesc de o poveste", Şi i-a tot cântat şi a tot strigat-o "ciuta mea cu ochii că iarba"în timp ce ea fuma țigară după țigară şi împrăştia în jur din ce în ce mai mult miros de pastă de dinți mentolată. Dar cum oare, nu înteleg, tu fumezi şi miroşi a pastă, cum oare? Ea râdea şi spunea că ăsta-i secretul meu, unul din secretele mele de ciută.
Când a venit seara şi amândoi ştiau că trebuie să se despartă, el îi tot spunea urăsc despărțirile şi mi-e frică de ele, mai ales acum când te iubesc, ştii, eu nu spun prea des chestii din astea şi de-aceea poate sunt incoerent sau din contră, prea clar, dar tu ai ceva care mă scoate din minți, ceva de ciută care se spală pe dinți - şi aici el a râs jenat de propria-i comparație - ai ceva... nu ştiu să-ți spun. Ea l-a întrerupt şi l-a rugat s-o scuze puțin, că trebuie să plece pentru 5 minute, dar se va întoarce repede. El a aşteptat, a aşteptat - ce-o fi făcând atâta? În cabană era agitație mare, turiştii plecau din ce în ce mai mulți (doar e duminică seara, mâine începe o altă săptămână de lucru). A urcat după ea în cameră şi când a văzut camera goală, cu lenjeria strânsă la capătul patului a simțit o durere surdă în timpane şi toată oboseala drumului de ieri, după atâtea ore de urcuş, a năvălit rapid în trupul lui tânăr. Singurul gând care i-a venit în minte a fost că nu e suficient să fii tânăr sau să scapi de o greutate mare, un examen de exemplu, ca să te simți obosit.
În coşul lui de plastic de lângă pat zări tubul scofâlcit, stors până la ultima picătură, de pastă de dinți mentolată SUPER CRISTAL.

Scanned with OKEN Scanner

STALACTITE ÎN ABIS

La etajul doi sta biospeologul, iar la parter croitoreasa tânără. Şi toată lumea ştie, atât cei de la 8 P, cât şi cei de la 7 P, că speologul o iubeşte pe croitoreasă. O iubeşte de mult, dintr-o după-amiază de toamnă, când a văzut-o stând în faţa blocului, pe trepte, spărgând nuci în dinţi. I-a remarcat atunci dantura perfectă, fină şi albă ca un porţelan de Sevres picioarele lungi şi fragile ca nişte stalactite suple. Fascinat, a urmărit-o de atunci cu privirea, deşi ea nici nu-l observa. Şi toţi, absolut toţi de la 8 P, s-au mirat nespus cum de s-a îndrăgostit el, ditamai biospeologul, de o croitoreasă frumoasă şi proastă, dar cei de la 7 P i-au luat apărarea, zicând că dragostea n-are bariere şi nici pretenţii sociale.

Inventiv, dar timid, biospeologul, cu nişte dioptrii imense, a încercat în fel şi chip să intre în atenţia ei. A ajuns chiar la metode de-a dreptul copilăresti, care pe ea au scos-o din sărite: a legat de un cartof un bilet în toiul noptii şi, de la balcon, a trimis cartoful la ea în fereastră. Sau a vrut să-l trimita, că a nimerit cu el în fereastra celui de la etajul 1 şi a ieşit un scandal groaznic.

De multe ori stătea pe balcon şi o privea venind spre casă leneş, mişcând greoi picioarele de parcă ar fi înfruntat nişte valuri, şi toţi din 8 P ziceau "uite ce fată lipsită de expresie", în timp ce el o admira ca pe o amuletă sau ca pe o stalactită şi îi veneau în minte dinţii ei de Sevres perfecţi şi albi .Îşi imagina universul ei de-acasă, lumea ei de croitoreasă, cu petice colorate ca nişte speranţe. Se întreba dacă ea se simte vreodată singură, dacă nu are momente când nebunia atmosferei încinse a unui apartament prost mobilat , cu 2 camere, riscă să izbucnească . Se uita apoi pe pe pereţii lui tapetaţi cu hărţi şi lichene, cu dulapuri cu eprubete în care trăiesc insectele pioniere ce nu trebuie în nici-un caz împerecheate cu insectele obişnuite, sau cu troglobiontele spre exemplu, pentru că îşi pierd valoarea speciei.

Scanned with OKEN Scanner

Vedea peticele ei colorate ca pe nişte mici salvatori, tranchilizante ce îți asigură , măcar temporar, fericirea.

De multe ori ieşea imediat din apartament şi cobora la parter doar aă adumelce parfumul ei, dt de crema anticelulitică pe care o folosea cu încredere de când auzise că e elixirul frumuseții. Cei din opt P râdeau în sinea lor comparându-l cu un câine fricos, cei din 7 P îl compătimeau zicând "Ferească Dumnezeu ".

El simțea ca pe o bucurie, ca pe un secret sfânt , umilința sa de-a veghea uneori la uşa apartamentului ei toată noaptea, până când se auzea liftul la etajul 5 şi începea lumea să plece la servici. Se întorcea în apartamentul lui şi se punea serios pe lucru pentru că de când o iubea, asociase marea lui pasiune - biospeologia, mai exact speologia, cu ființa croitoresei. şi când îi pronunța numele, o vedea 'nconjurată de toate peticele colorate ale rochiilor şi bluzelor pe care le cosea şi mai mult, şi-o imagina ca pe o statuetă divină descoperită de el într-o peşteră, ca pe o stalactită însuflețită ce creşte lent în vreun abis ştiut doar de el.

Apoi, când pe el l-au mutat brusc şi obligatoriu undeva în N, pentru cercetări care puteau dura ani de zile (nimeni nu ştia sigur), a rămas mut de mirare şi suferință, exact ca un copil, şi totodată a rămas cu sentimentul amar al unei neâmpliniri cauzate, cum aveau să spună, cei din 8 P, de o timiditate prostească, nefirească la un bărbat de vârsta lui, şi mai ales la un biospeolog care prin definiție trebuie să fie curajos. Doar cei din 7 P au zis, mai îngăduitori, "aşa e viața, plină de neprevăzut, darnică pentru unii, zgârcită pentru alții".

Scanned with OKEN Scanner

CICĂ

Cică n-a ținut la ea, ci doar a făcut-o să creadă așa ceva. N-a iubit-o, n-a plăcut-o niciodată, ci doar s-a prefăcut, ca să vadă tipa aia cu părul roşu că nici el nu e mai prost şi-şi găseşte, imediat pe altcineva. Că tipa cu părul roşu l-a părăsit inexplicabil, (sau poate explicabil, dar nu s-a aflat motivul) acum cinci luni, după ce el a făcut totul ca să mențină relația. Ea n-a mai vrut şi gata. De fapt, nici nu s-a justificat în vreun fel, l-a părăsit şi cu asta basta. Ce atâtea discuții? Ori e legată pe viață de el? Ori e obligată să dea explicații tuturor proştilor din cartier de ce pleacă, ori e trasă la răspundere pentru faptele ei? Ce, pe ea n-au întrebat-o nici măcar părinții de ce face aia sau ailaltă şi s-au găsit alții, mai deştepți, care s-o sâcâie.

Cică el, şi-a găsit repede pe cineva doar ca să se răzbune pe tipa cu păr roşu. Şi această cineva s-a îndrăgostit de el ca o bleagă, iar lui nici nu-i păsa. Nu ține la ea, n-o iubeşte şi nici n-o place, iar ea n-are puterea să renunțe, să se despartă odată de el şi să scape. Cică n-are mândrie sau e proastă, iar faptul că îl aşteaptă prin parcuri până târziu şi el nu vine şi ea plânge şi lumea o vede, sunt fie zvonuri, fie dovezi că, uite, e proastă! Ce-a văzut la el? Ori e primul şi ultimul după pământul ăsta mare? Dar ce să mai, e proastă! Să-l lase odată şi să-şi găsească şi ea pe cineva care s-o iubească. Dar ea nu şi nu. Nu s-ar mai mira nimeni acum să audă că cine ştie ce a mai făcut din cauza lui - s-a aruncat în fața trenului sau s-a intoxicat cu Rudotel sau a căzut de la etajul zece. Că aşa sunt fetele proaste. N-au nici un pic de mândrie.

Şi apoi i-a mai venit şi cu bazaconia asta că ea nu poate iubi decât o dată în viață. Iubeşti o dată, de două ori, de câte ori e nevoie, ce mare lucru ?

Cică el mai caută din când în când pe tipa cu părul roşu care degeaba îi spune, făcându-i o cafea fără zahăr, că între ei tout

Scanned with OKEN Scanner

c'est fini, vorba aia, ea nu se joacă de-a v-ați ascunselea. Nu se mai poate, nu se mai poate! Degeaba îi spune ea toate astea că el nu vrea să înțeleagă, tot mai speră, dar ce să mai speri, nu ți-e clar, nu m-am exprimat corect ?

Şi în timp ce el îşi bea cafeaua la tipa cu păr roşu, ea stă în fața blocului printre copii care sar coarda şi fac podul direct din picioare, asteptându-l până nu se mai disting chipurile pe întuneric. Dar să nu-i plângă nimeni de milă, că e numai vina ei.

Cică după ce a dat frigul şi ea l-a tot aşteptat degeaba în fața blocului, s-a îmbolnăvit şi au internat-o şi aşa s-a terminat relația dintre ei. "Cică", dar nu poți băga mâna în foc, că nu ştii niciodată cu fetele astea proaste.

Scanned with OKEN Scanner

UN PARADOX DE FATĂ

Că eşti urâtă nu-i mare lucru, mai sunt şi alţii şi nu-şi fac probleme. Ce, că are părul cânepiu?

Lasă, că s-au inventat vopsele, care mai de care mai frumoase şi mai apropiate de realitate. Sau că are păr pe picioare - s-a inventat epilatorul, cea mai simplă soluţie. Dar nu asta e problema ei, ci alta, adică faptul că ea este mereu botoasă, închisă în ea şi deci mai greu de cucerit. De-ar fi mai veselă sau mai cu aplomb, mai sociabilă şi nu atât de "claustrată în propriul eu" cum i-a zis profesorul de filosofie, ar ieşi mult mai mult în evidenţă. Dar ea nu şi nu. Căpoasă cum nu s-a mai văzut. Rece şi distantă. Când a început pregătirea pentru facultate, profesorul de filosofie a chemat-o duminică dimineaţa. S-a dus o dată, s-a dus şi a doua oară, după care n-a mai dat pe acolo. I-a explicat profesorului că ea dimineaţa se duce la biserică, nu neapărat pentru slujbă, ci doar pentru liniştea aceea cu miros de tămâie şi pentru frigul de pesteră din interior, dar el i-a zis: -"Dumnezeu îţi dă, dar în sân nu-ţi bagă". Asta era un mod subtil de a o face să se apuce de învăţat, dar nu l-a luat în seamă. "Hodorog tâmpit".

Când a început să i se rărească părul, toate colegele i-au zis să şi-l scurteze puţin şi să înceapă un tratament medical sau să facă ceva în sensul ăsta, să nu aştepte să rămână fârâ el.

Dar ea, căpoasă ca întotdeauna, a stat şi a aşteptat până a rămas cu câteva şuviţe. După care s-a ras în cap. A fost o surpriză pentru toţi s-o vadă tunsă chilug, ea care avea plete lungi şi mai ales ea care nu accepta să se tundă. "Asa e firea ei, plină de neprevăzut, om al extremelor", a comentat profesorul de filosofie la o întâlnire cu elevii, căci îi plăcea să creadă că e unul din preferaţii şcolii şi organiza mereu întâlniri cu ei. Iar ei, tineri cu chef de viaţă şi puşi pe

Scanned with OKEN Scanner

glume, mergeau cu plăcere la şedinţele de filosofie, căci profesorul spunea poante bune. Uneori mergea şi ea dar nu râdea niciodată şi profesorul îi urmărea special privirea, când spunea ceva amuzant.

Ea rămânea la fel de rece şi lipsită de expresie, fapt care pe profesor îl agasa, îl scotea din minţi, dar ca să pară îngăduitor cu toţi, comenta atitudinea ei ca pe o indispoziţie de moment.

Rasă în cap, faţa ei se masculinizase şi mai mult, deşi îşi punea nişte tortiţe mari, cercei ostentativi, care să-i mai edulcoreze urâţenia. "Un paradox de fată" constatase profesorul de filosofie, un paradox de fată pentru că, deşi dezinteresată de aspectul ei, ca dovadă faptul că s-a ras în cap, dovedeşte mici preocupări pentru înfrumuseţarea ei. Ea nu dădea atenţie informaţiilor primite de la colege "vezi că proful a zis", "fii atenta că proful a vorbit despre tine că. . . " le privea cu aceeaşi răceală de-a dreptul înnebunitoare şi de la o vreme nimeni nu o mai lua în seamă, că la urma urmei, cine e obligat sa suporte nesimţirea unuia de lângă el pentru care n-are nici o datorie? E reticentă? Să fie sanatoasa, fiecare îşi vede de viaţa lui.

Continua să meargă duminica dimineaţa la biserică să miroasă tămâie şi să stea în frigul bisericii şi, fiind înăuntru, niciodată nu se gândea la nimic, era un fel de amnezie totală sau o decrepitudine prematură care pe ea, pierdută din ce în ce mai mult într-o lume ruptă de realitate, nici n-o speria, nici n-o încânta. Intrase de fapt într-o hibernare mintală şi nu aştepta nimic de la nimeni.

La şcoală era la fel de stingheră. La ora de biologie, când toţi erau în laborator şi priveau broaşte conservate sau urechi interne, pavilioane şi pericarduri, ea s-a ridicat din bancă şi a început să râdă prosteşte, apoi din ce în ce mai tare, nebuneşte. Iniţial colegii au râs la rândul lor de ea, după care au tăcut speriaţi. Au fost chemaţi părinţii, ea a fost internată, s-au pus întrebări, a fost vizitată la spital de colegii binevoitori care abia acum intelegeau de ce avea ea ciudăţeniile acelea, pentru că avea probleme cu sistemul nervos, nu? Nişte probleme simple, deloc îngrijorătoare, care e normal să mai apară la elevii cu o predispoziţie spre singurătate, mai ales înaintea examenelor. Ea, mult mai liniştită, îi privea calm şi rece că

Scanned with OKEN Scanner

întotdeauna şi părul îi crescuse puțin, arăta acum ca un puşcăriaş bolnav şi înrăit.

După ce a ieşit din spital, mult mai refacută, a continuat sa meargă la cursurile de filosofie ale profesorului. După un timp a început-să şi râdă la glumele lui, "S-a mai umanizat, i-a mai crescut părul, se machiază şi parcă nu are totuşi trăsături urâte", a constatat iar profesorul. Şi când el spunea bancuri prosteşti cu Clementina sau Alinuța sadică, ea zâmbea calm şi apoi râdea chiar.

Când a venit vara, şi-a facut rochii de mătase ca să fie la modă şi şi-a vopsit părul. Acum, că se apropie examenele, participă intens la orele de filosofie, merge şi la pregatire, iar profesorul ii spune ingaduitor:"Ti-am zis eu că Dumnezeu iti dă, dar în sân nu-ți bagă, trebuie să munceşti singură ca să razbeşti în viață; fiecare are însă momentele lui dificile, dar luptă să le depăşească". Această explicație, pe care profesorul o dădea "fenomenului" ce i se întâmplase ei, o supăra puțin. Se simțea uşor jenată, dar zâmbea calm ca întotdeauna.

După teze a urmat vacanța şi dupa asta nimeni nu a mai ştiut de nimeni. Profesorul a plecat în concediu, a mers la mare şi la bai şi s-a întors în septembrie, să vadă ce facuseră elevii la examen. I-a chemat la el şi i-a privit întrebător, le-à citit bucuria pe față, le-a spus nişte bancuri vechi, ei au râs binevoitori. Apoi i-a întrebat de ea, cum oare de-o uitase tocmai pe ea? La ce facultate dăduse? Luase? Nu se ştia nimic sigur, se aflase doar prin cartier că tipa rasă în cap care umbla cu tortițe mari se călugarise pe la mijlocul verii sau fugise cu un taximetrist, nu se ştia nimic sigur. Zvonurile nu trebuie întotdeauna crezute.

Scanned with OKEN Scanner

VARA PE ULIŢĂ

Ulița e scăldată în soare roşu. Bătrâna coboară drumul cu un coş gol în mână. Are basma subțire, legată la spate din cauza căldurii. Dintr-o curte iese o femeie înaltă, cu turban şi fustă de lână. Asta îi sare în ochi bătrânei: "Nu i-o fi cald pe vremea asta?". Apoi se apropie şi o recunoaşte. Este Emilia, fata Ilenei, plecată de mult din sat. A fost profesoară. Acum a ieşit la pensie şi lumea spune că a cam luat-o razna de atâta învățat, dar bătrâna nu crede. Emilia răspunde cu familiaritatea orăşeanului sociabil la întrebările bătrânei. Aceasta îi povesteşte necazurile ei, că anul acesta nu prea se face porumb, că o dor picioarele şi nici nu mai vede bine, că nepoata cea mică nu vine deloc pe la ea şi că n-a văzut-o de trei ani.

-Ţanti, vei vedea dumneata şi te vei convinge indubitabil de veridicitatea aserțiunilor mele. Căci aşa se menționează şi în sfânta Biblie:"cel ce se pierde se va căi amarnic!". Ceea ce-ți pronostichez eu nu este o profeție dictată de fantezia mea creatoare, ci o intuire a naturii efebului. Aceeastă fiică a gliei se va întoarce peste câțiva ani la origini, la obârşie. Să vezi dumneata că va veni stâlpul indestructibil al senectuții dumneavoastră, substituind alți actuali stâlpi din ăştia – asta metaforic vorbind.

Vorbea, cu corpul drept, privirea îndreptată înainte. Rostea cuvintele apăsat, insistând pe R. Batrâna amuțise şi simtea o uşoară durere în creier. Să fie de la soare?

-Tanti, veți observa că după ce se va risipi această nebuloasă de nori cubitus, nimbus şi cumulus din psihicul ei, nepoata va reveni la dumneata. În ceea ce mă priveşte, am şi eu o nepoată, emigrată de şapte ani cu părinți cu tot, şi nu de mult am fost informată, printr-o epistolă dureroasă, de către fiica mea şi mama împricinatei că în evoluția existenței ei s-a produs instantaneu o

Scanned with OKEN Scanner

metamorfoză care pe ei i-a lăsat ... cum să vă explic ... - fără replică, cu gura căscată, ce mai! Dar eu, cu aceeaşi intuiție a naturii fluctuante a efebului, le-am prevăzut o altă metamorfoză, pentru că la etatea asta orice modificare de conduită, orice deviație de comportament este absolut temporară. Să vă explic. Această fiică a gliei, nepoata mea, dintr-o înspăimântătoare capră(că să-i spun pe româneşte) ce tindea să devină o veritabilă damă de consumație, că să nu o cataloghez altfel, s-a transformat subit în mieluşeaua lui Dumnezeu. Adică a luat calea mănăstirii. Însă această trecere din emisfera nordică în cea sudică, sau din cea vestică în cea estică, cum preferați, acest viraj cu 360°, s-a produs doar în momentul în care a decis că mai bine faci o sută de mătănii decât să pierzi câteva ore din somnul prețios că să înveți nişte condiționale sau nişte subjonctive. Pricepeți? Şi aşteaptă un răspuns.

Bătrâna, amețită de-a dreptul şi cu durerea din creier din ce în ce mai evidentă, aproape că uită ce înseamnă cuvântul "pricepeți". Emilia repetă:

Pricepeți ?

-Da, da ! răspunse nu prea convinsă bătrâna.

Dar Emilia nu remarcă tonul.

-Şi, îți dai dumneata seama ce durere acută le-a produs capra asta, prin nebulozitatea minții ei, zdruncinate de fumurile tinereții, fetei şi respectiv ginerelui meu? E ceva de groază! Copiii mei au un băiat de 15 ani(fata are 19, am uitat să-ți spun) care e bun pentru că e prost. Adică nu face elucubrațiile pe care le face fata pentru că nu-l duce mintea. Îți dai d-ta seama ce nepoți am! Noroc că fiica mea a dat naştere acum cinci luni unei fetițe, Gioconda, în care şi-au pus toată speranța senectuții lor. Au spus: "mămițică, Gioconda va fi stâlpul nostru, sprijinul vieții noastre, pentru că idioții ăştia mari or să ne bage în pământ. Să crească şi să plece de lânga noi că ne-au mâncat zilele. Pe asta mică o vom creşte în legea noastră!".

Bătrâna nici nu mai putea urmări cuvintele Emiliei. Nu mai înțelegea nici ce înseamnă "a băga în pământ"sau "stâlp"sau "a mânca zilele".

Scanned with OKEN Scanner

-Aşa că nu dispera, tanti. Nepoata va reveni la d-ta pentru că sentimentul natal va regenera prin noi şi noi vlăstare în sufletul ei, odată maturizat.

Se despărţiră. Bătrâna se închină şi începu să dea dreptate gurii lumii că de atâta învăţat Emilia a luat-o razna. Intră în curte. Nepoata cea mare sta pe treptele casei şi citea. Cu un gest scurt bătrâna îi luă cartea din mâini:

-Să nu te prind că mai dai la facultate, mamă, că nu-ş' ce-ţi fac! Şi să nu uit: să nu mai oftezi după băiatul ăla al lui Nelu că

e de o insolenţă impardonabilă

Scanned with OKEN Scanner

DOGOAREA ZĂPEZII

Le-a venit ideea aşa, dintr-o dată. S-au urcat în primul tren şi au coborât în gara înghețată. Apoi au pornit spre munte, fără să mai scoată vreo vorbă. Drumul era greu, mai ales din cauza zăpezii, şi atunci el a început să-i povestească prietenului câte ceva din călătoriile lui, ca să nu meargă ca doi străini, singuri pe drumuri nebătute. Celălalt, cu profil de bărbat tânăr şi frumos, tăcea şi asculta sau poate nu asculta, ci doar se prefăcea gândindu-se la altele. El continua să povestească, încălzit de imaginile care-i reveneau în minte, simțindu-se din nou în călătoria aceea în străinătate care-i lăsase un gust dulce, pentru că fusese aşa de neaşteptată şi plină de senzații plăcute. Acum îi spunea prietenului că cel mai mult îi plăcuseră morile de vânt din Olanda, dar nu cele moderne, stilizate, care desigur erau frumoase prin suplețea şi eleganța lor albă, ci acelea vechi, nemaifolosite de nu ştiu când, ca nişte relicve, exponate de muzeu în aer liber, cu paletele lor rupte, menite să nu cearnă grăunte ci timpul. Şi-l mai impresionase acel buncăr german din al doilea război, nu prin grandoare, ci prin sentimentul că fusese părăsit doar de o zi, sau nici măcar părăsit, că razboiul nu fusese decât un joc lăsat pentru o clipa baltă, cât timp copiii sunt la masă.

El vorbeşte, cu un soi de bucurie umilă, cu mulțumirea că poate să-şi facă prietenul să se simtă bine, dar acesta îşi continuă drumul, tăcut şi frumos ca întotdeauna.

Ajunsi la cabană, istoviți, privirea le este atrasă de aranjamentele speciale pentru Revelion, şi de forfota personalului care mai decorează încă pereții şi tavanul. Seara, la masa, lui îi cade privirea pe fata care îi serveşte un ceai fierbinte, pe mişcările ei molatice şi rotunde, ca de meduză. Fata îi serveşte pe toți cu acelaşi zâmbet moale şi el se simte cuprins de teama ca nu cumva fata să fie

Scanned with OKEN Scanner

atrasă de prietenul lui frumos şi tăcut care inspiră încredere şi forță, iar pe el, uscat şi palid nici să nu-l observe. Teama aceasta îl urmăreşte toată seara şi îi înăbuşe oarecum afecțiunea față de celălalt. Şi când spre miezul nopții fata începe să danseze în fața tuturor un dans ciudat, molatic şi el, ca un foc aproape de stingere, cu pâlpâiri şi izbucniri de viață, el vânează încordat privirile tăcute şi avide ale prietenului şi simte, undeva în adânc, că fata dansează nu pentru toți, ci doar pentru celălalt.

Dansul e nemaintâlnit şi cu atât mai atrăgător, iar ea, moale şi leneşă, parcă se târăşte, mişcându-se tentacular şi sinuos, repetând aceleaşi gesturi, insinuant, la infinit. Dansul se termină cu o prăbuşire lentă ca o meduză adormită.

Totul pare vis şi el însuşi se miră când se aude vorbind, cerându-i celuilalt să plece mai departe că e târziu şi el trebuie să-şi continue drumul până în vârf. Prietenul leneveşte întârziind plecarea şi privind insistent la fata care, imbujorată după dans serveşte din nou ceai fierbinte şi zâmbeşte. El este din ce în ce mai insistent să pornească odată, ce mai întârzie atâta, să pornească, după miezul nopții se închid toate cabanele. E o senzație ciudată, de iritare până la nebunie şi totodata de atracție față de fata înceată ca o meduză, care nici nu-l vede şi zâmbeşte calm tuturor sau poate nu tuturor, ci doar celuilalt, frumos şi tânăr.

Şi după ce au plecat, după ce au simțit frigul năpraznic în noapte şi şi-au dat seama că nu mai ştiu drumul nici înainte, nici înapoi, au hotărât să aştepte puțin pe zăpadă întinşi, să treacă noaptea şi să continue drumul pe lumină. El a aşteptat până când celălalt, a cărui tăcere însemna parcă numai reproşuri, s-a întins pe spate şi părea că s-a lăsat purtat de dorința de a o vedea pe fata de la cabană, el singur bâjbâind calea de întoarcere. În suflet îi năvălea bucuria omului care rezolvă probleme grave la modul discret, fără ştirea altora, şi nici nu mai simțea frigul. Peste tot era beznă. S-a oprit puțin să se odihnească. S-a aşezat pe zăpadă şi un somn dulce îl răscolea dându-i o senzație de căldură binefăcătoare. Îşi impunea să se ridice, să se miste, dar imagini plăcute îi stăruiau în minte şi căldura aceea

Scanned with OKEN Scanner

mângâietoare. Apoi n-a mai simțit nimic, vedea doar mori de vânt olandeze cu aripi ca nişte cruci măsurând timpul, buncăre germane, gara înghețată de azi dimineață, apoi profilul tânăr şi frumos al prietenului şi dansul molatic, de meduză adormită al fetei cu ceai fierbinte.

A doua zi era Anul Nou.

Scanned with OKEN Scanner

LIMPEZIRI

Vaporul duduia ca o tuse de fumător înrăit şi ea auzea duduitul acesta cu tot corpul. Avea chiar impresia că o zguduie puțin şi de aceea se ținea strâns de bara protectoare. Întunericul se lăsa şi mirosul de baltă amestecat cu cel de pădure îi pătrunde nu în nări, ci undeva în inimă şi-l simțea cum o înțeapă uşor. Se gândea acum la el că la un străin sau că la cineva pe care îl cunoşti din auzite şi se mira cum putuse să doarmă atâta timp, să lase vechile speranțe să mai hiberneze în ea. Îşi amintea întâlnirea lor: ea pe nişte scări în pantaloni scurți, cu nişte cărți în mână, el într-un grup de muncitori care marcau asfaltul cu vopsea. Se simțea privită şi când a ridicat ochii, el era chiar în fața ei, cu un chip serios, şi a întrebat-o fără altă introducere dacă ştie că berzele sunt cele mai fidele ființe, mai fidele decât oamenii, ele nu-şi părăsesc perechea niciodată, iar dacă unul dintre ei moare, celălalt rămâne singur şi trist pentru totdeauna. Ea i-a răspuns că nu ştie, în general nu urmăreşte teleenciclopedia. Dar asta nu e de la TV şi imediat a pus o altă întrebare care pe ea a făcut-o să scape cărțile din brațe, anume dacă vrea să fie barza lui pentru totdeauna.

Atunci i s-a dedicat cu frenezia aşteptării de o viață, o viață ştearsă şi plată precum câmpiile Olandei. I s-a dedicat şi a crescut singură în ochii ei când şi-a văzut curajul de a-şi înfrunta părinții, aprigi că şi-a bătut joc de toate sacrificiile lor, că să ia un … şi aici părinții făcuseră o pauză pentru că nu găseau cuvântul îndeajuns de înjositor, iar ea s-a gândit râzând "un coate goale, un mațe fripte, un neisprăvit". Îşi mai aduce aminte – ce amănunt stupid – că citea în paralel două cărți, una pentru şcoală şi una pentru ea, de plăcere, dar până la urmă i-a plăcut mai mult lectura impusă, căci vorbea despre o groază de ciudațenii, că de exemplu o femeie

Scanned with OKEN Scanner

aruncată într-o fântână că jertfă a reuşit să scape şi a ieşit la suprafaţă spunându-le alor ei că acolo jos a văzut nişte oameni cu faţa apoasă, care vorbeau o limbă stranie şi o priveau neîncetat. Cercetările au dovedit că ea de fapt a văzut pe cei ce au aruncat-o stând pe colacul fântânii şi căutând-o cu privirea în apă. Carţile acelea s-au amestecat cu imaginea lui în salopetă de muncitor murdară de vopsea albă şi totodată cu povestea lui cu berzele.

Şi acum, pierdută cu gândul în atâtea amintiri cu el, nu-şi poate lămuri cum s-a sculat într-o dimineaţa şi şi-a dat seama că nu-l mai iubeşte. Pur şi simplu că nu-l mai iubeşte şi că de fapt nu l-a iubit niciodată, a fost doar o senzaţie, o autoiluzionare, o hibernare deci.

Şi-a reproşat singură, "aşa e când te arunci în braţele primului venit, fără să deschizi ochii măcar", dar asta n-a împiedicat cu nimic liniştea care s-a lăsat peste sufletul ei, odată ce şi-a dat seama, în dimineaţa aceea, că nu-l mai iubeşte. Uitându-se înapoi priveşte relaţia lor că pe-o experienţă pe care fiecare este obligat s-o trăiască.

Se gândeşte acum la el că la un străin şi nu i se pare nimic ciudat că atunci când se întoarce acasă, după croaziera asta fără sfârşit "să nu-i mai dea nici un semn de viaţă, iar dacă el, mirat, o va căuta, să reacţioneze că şi cum îl vede pentru prima oară şi să se prezinte întinzând mâna.

Vaporul duduie în noapte şi undeva nu departe, pădurea respiră în acelaşi timp cu marea un miros de scoici şi de ferigi care ei îi pătrunde în mod ciudat în inima, înţepând-o.

Scanned with OKEN Scanner

VIAŢA LA POST RESTANT

I

Poştaş e şi nu-i pare rău, are gimnaziu şi liceu, că dacă învățătura nu i-a prea plăcut nu-i vina lui, aşa a fost făcut şi iată-l în jacheta alabstră, chipiu roşu şi cu o traistă în care are scrisori mii, ziare şi fotografii, mai bine zis vederi hazlii, trimise de nişte cheflii din tabăra de la Sibiu către părinții din Gorj - Jiu. "E bine la Sibiu, mâine plecăm în excursie prin împrejurimi, nu uitați să ne luați pachetul de la poştă. Aici facem foamea cu F mare şi cu banii suntem pe drojdie. Vă pupăm şi vă mai scrim". Poştaş e şi îi place chiar, înmânând plicuri iar şi iar pe la adrese diverse de bărbați blonzi şi femei creţe, de bătrâni scunzi şi tineri 'nalți, de muncitori şi avocați, de profesori şi doctori renumiți, de alienați şi de suciți, de duşi cu pluta, de normali, de oameni palizi şi banali. Sună la uşă, întinde plicul, salută, are chiar şi ticul de-a duce mâna la chipiu, uşa se-nchide, el rămane cu-o față care parcă-ar spune: "Voi nu mai ştiți să mulțumiți, atunci când de-un poştaş sunteți serviți?". Dar pleacă mai departe, scrisori spre a împarte acelor ce locuiesc la B. 1, la T. 8, pe "Magnoliei", pe "Maculʹ copt".

Poştaş e şi mai are-un tic: de a citi vederi care n-au plic şi de-a se amuza cu spor sau lăcrima uşor când vede: "Polly, nu mi-e dor de tine şi de aceea nu-ți scriu mai mult. E mişto la mare. Io" sau "Iubito, îți vreau prezența mai mult decât propriu-mi aer şi te caut în fiecare colț de piatră, în fiecare ac de brad, în fiecare fir de iarbă, şi nu ştiu de ce te aştept să-mi răsari ca floare de colț sau ca un pui de ciută cu bot umed şi ochi divin". La uşi sună veşnic de trei ori, atunci

Scanned with OKEN Scanner

când împarte scrisori acelora care în pas grăbit, răspund cu zâmbet rece sau ochi blând. Profesorul infirm de la parter îl cheamă-n casă şi-n mister îl învăluie atunci când de pe scaun îl roagă, şezînd, să-i spună cine i-a mai scris, în timp ce el merge greoi s-aducă ceai, ţigări din foi, că să-l servească pe poştaş. Poştaşul, tânăr, ager, cu aer năzdrăvan, priveşte camera blindată cu pungi de LACTOSAN, de fapt cu zeci şi sute de cutii în care zac biografii, cutii de lapte praf în care dorm în vraf, de ani şi ani poeţi persani, Lucani, Virgili şi Tristani, Marquezi, Stendhali, Bustani şi. . .

Poştaş e şi nu-i pare rău, deşi e iarnă, drumu-i greu, picioarele i-au înghețat, scrisorile la fel se-mpart, şi oamenii la fel răspund, cu zâmbet rece, cu ochi blând, vederile sosesc mai rar cu ton mult mai impersonal: "Cu ocazia sărbătorilor de iarnă, vă dorim mult succes, sănătate şi fericire în noul an ce vine. LA MULŢI ANI!"

Aşa îl ştiu de-atâţia ani: poştaş serviabil, fără bani, fără pretenţii şi păreri de rău, cu gimnaziu şi liceu, că dacă - nvățătura nu i-a prea plăcut, nu-i vina lui, aşa a fost făcut.

Scanned with OKEN Scanner

II

Totuşi, dacă mă gândesc, toţi cei care spuneau că ne potrivim de minune la fapte stupide şi întâmplări pe dos aveau dreptate în felul lor. Ţii minte, când te-am luat prima dată de mână, intensitatea emoţiilor ne-a umplut pe amândoi de pete din cap până-n picioare: tu ai facut o erupţie alergică, eu o criză de zona zoster, şi arătam ca două ciuperci otrăvitoare. Atunci mai toţi au zis râzând "a tunat şi i-a adunat" pentru că mai rar gaseşti două persoane cărora să li se întâmple aşa ceva. Dar noi nu le-am dat atenţie şi am umbat două săptămâni plini de pete, ţinându-ne de mână. Lumea pe stradă se uita la noi nu pentru că eram o pereche atrăgătoare prin frumuseţe (sau mai ştii?) ci pentru că aveam un lucru foarte vizibil în comun - petele roşietice pe piele.

Eu sar de la una la alta pentru că încă nu-mi vine să cred. Şi în plus, de când am aflat vestea, tot felul de chestii îmi vin în cap, că la lecţiile acelea interminabile de istorie când învăţam ca papagalii pagini întregi şi la ascultat îmi reveneau în minte doar frânturi de frază. Apropo de istorie, ţii minte când într-o pauză ne-am jucat spunând toata lecţia într-un limbaj stâlcit, ceva de genul "ţeranii au benefigiat de brivilegii botrivit cărora au ajuns la o bobulatie numeroasă"? Apoi te-a ascultat şi tu din reflex ai spus-o aşa, stâlcit şi din nou toţi au râs zicând că asta numai ţie sau mie ni se putea întâmpla.

Sau când mergeam zilnic pe "Viorelelor" la un centru vechi de ochelari şi probam perechi de ochelari de o exasperasem pe vânzătoare? Mai ţii minte toate astea?

Eu încă nu pot să mă trezesc şi să cred vestea asta stupidă de-a dreptul. Cum să te muţi aşa, peste noapte, la Mangalia? Ţie nu-ţi plac schimbările şi mai ales nu-ţi place Mangalia. De asta

Scanned with OKEN Scanner

nici n-am vrut s-o cred pe Lavini când mi-a spus că tu nu mai locuieşti în oraş. O căutasem să-mi spună ceva de tine, să o întreb dacă mai ai părul lung şi dacă mai uzi florile din spatele casei la 2 noaptea, dacă mai stai în hamac cu capul în jos şi dacă mai pictezi în pod, ştii, lucruri din astea aş fi vrut să-mi spună. Şi ea, zdrang, că te-ai mutat, ai plecat din oraş. Atunci am alergat spre casa ta să-şi spun "uite ce prietene ai, uite ce aiureli îndrugă", şi când colo, pe casa ta, o plancardă oribilă, vopsită proaspăt cu BANCA POPULARĂ, sau cam aşa ceva.

Oricum, asta este, inevitabil, ultima scrisoare şi acum, după ce am scris-o, mă întreb cum ai s-o primeşti, unde să ți-o trimit, că la BANCA POPULARĂ nu se primesc scrisori de dragoste. Sau mai ştii?

Scanned with OKEN Scanner

III

Şi când ai apărut în gară cu pantalonii tăi indigo, am crezut că nu e adevărat. Cred că m-am clătinat puțin pe picioare şi n-aş putea să jur că n-am făcut şi tensiune, dar noroc că tu nu erai atentă, ci te uitai năucă peste mulțime. Mi-am revenit rapid, sau, de fapt, mi-am impus să-mi revin rapid, fiindcă tu parcă ți-ai amintit de ceva şi ai început să priveşti cu luare-aminte fiecare trecător, ca şi cum îi selectai pentru vreun concurs.

Te-ncruntai uşor şi-ți dădeai cozile împletite pe spate, cu o mână în buzunarul pantalonilor tai indigo şi cum să-ți spun, parcă nu făceai parte din peisajul ăla. La un moment dat mi-a venit chiar să te strig mai Lorelei, măi Suzy Q, măi Manuela Sanchez, măi Mercedes sau cum te mai cheamă, dar am tăcut, surprins în continuare că te văd în gară, duminică dimineață la ora 6, 30. Eu îmi aşteptam prietenii să plecăm în excursia aceea aşteptată de atâta vreme după nişte examene groaznice şi îți spun sincer că n-aş mai fi plecat nicăieri dacă ți-aş fi surprins privirea măcar o clipă ațintită asupra mea. Aş fi lăsat totul baltă, cum se spune, şi aş fi venit la tine ca şi cum nu ne-am fi despărțit niciodată. Îmi creasem chiar un fel de superstiție, făcusem un pariu cu mine: dacă te uiți, vin la tine, dacă nu te uiți, este un semn al sorții că într-adevăr totul s-a sfârțit, ața cum întotdeauna am refuzat să cred, că eu trebuie să plec cu prietenii într-o excursie la munte iar tu să rămâi în gară. Şi chiar după ce au venit prietenii mei, m-am tot uitat la tine, că-mi săreai în ochi cu alura ta năucă şi cu pantalonii indigo, dar tu continuai să triezi toate persoanele care treceau pe lângă tine şi nu ți-ai întors o clipă privirea spre mine. A venit trenul, m-am suit în el cu un gust amar, căci nu vroiam să plec fără să-ți văd privirea asupra mea. M-am repezit la o fereastră, tu tot nu mă vedeai (cum să vezi ceva dacă nici nu-l

Scanned with OKEN Scanner

cauți ?), trenul meu bineînțeles a pornit încet dar sigur şi tu triai, eu te priveam şi-am început să-mi zic în gând "Eu veneam de sus, tu veneai de jos/ Tu soseai din vieți, eu soseam din morți", apoi mi s-a părut că te-ai întors şi-ai alergat puțin după tren şi te-ai aruncat în brațele cuiva, dar nu sunt sigur de asta, poate doar mi s-a părut.

Oricum, prietenii mei cântau la chitară şi mi-au zis să închid fereastra că se face curent; doar unul care mă urmărise cu privirea mi-a zis mai încet: "C-eşti copil? Găsim noi fete frumoase la munte!" Am închis fereastra, zdrang, şi chiar aşa: c'eş copil?

Scanned with OKEN Scanner

IV

"Eu nu am vrut să te mint niciodată. Nu am vrut să te mint niciodată. Pentru că atunci când iubeşti o femeie nu o atingi cu nimic rău. De aceea m-am hotărât să-ți scriu. Aşa e mai simplu pentru mine, chiar dacă ție ți se va părea demodat şi fals. Tu nu ştii cum e să te doară ochii de atâta privit pe furiş. Nu ştii pentru că tu niciodată nu priveşti pe furiş. Tu te uiți lung la om şi dacă ai să-i spui ceva, nu stai pe gânduri, te duci şi-i spui. Ai vrut să mergi la film cu casierul?! Te-ai dus şi i-ai spus. Ați mers la film. Ai vrut să mănânci profiterol cu şeful de secție?! Te-ai dus şi i-ai zis. Ați mâncat profiterol. Ai vrut să mergi la patinoar cu ochelaristul ăla chel? Te-ai dus, i-ai spus, ați mers la patinoar. Aşa eşti tu: o femeie directă, fără complexe, fără timiditățiprosteşti. Eu, în fine, sunt altfel, am defecte: privesc pe furiş până mă dor ochii.

Tu nu ştii cum e să stai mereu cu cuvintele pe buze şi să nu spui nimic. Am văzut: deschise gura şi te descarci imediat. Râzi apoi tare şi te-ai liniştit. Eu, în fine, am gura plină de cuvinte şi totuşi stau mut. "

De când era la scoală, toți l-au luat de prost. Mult prea timid, prosteşte de timid. Ce-i aia? Fii pe fază, da replica, răspunde, întreabă, zi ce nu-ți convine, înjură, dacă e cazul, dă-te mare. Apoi, după ce a terminat liceul a intrat la Fabrica de Sticla la secția de pictat vase de ceramică. De fapt l-a angajat un unchi, că el nu se descurcase singur, i-o luaseră alții înainte. La serviciu îi plăcea doar pentru că îi plăcea pictura.

"Tu nu ştii cum e să te doară pe tine când auzi că este vorbit de rău cineva pe care îl iubeşti. Asta pentru că pe tine nu te doare decât când te loveşte cineva direct, doar pe tine.

Scanned with OKEN Scanner

Eu nu te-am minţit niciodată. Şi îmi e greu să-ţi vorbesc. De aceea îţi scriu. Desigur, o să crezi că mă laud, dar când cei din secţie te-au vorbit urât, când casierul a zis că n-ar da nici doi bani pe tine, când şeful de secţie spunea că îi vine să-şi dea palme când se gândeşte cum de-a fost aşa prost să iasă în oraş cu una ca tine, eu te-am apărat. Le-am spus că nici măcar nu te cunosc, aşa ca să tacă din gură. ”

Cum l-au auzit deschizând gura, pe el care nu părea să ia parte la discuţie, ci stătea deoparte cu o vază în mână şi-i picta zig-zagurile, au rămas trăsniţi. Şi-au revenit repede şi l-au luat peste picior: “De unde o ştii tu mai bine ca noi, mă, de unde?” Apoi au început să râdă de el pe un ton iritat: “Ia uite-te la ăsta, se dă deştept. Şi-a găsit cine s-o apere”.

“M-au ţinut în ironii şi aluzii până au plecat acasă. Când vei primi scrisoarea, vei fi probabil extrem de mirată. Vei spune că sunt tare de cap, nu înţeleg de vorbă bună, ce tot am cu tine, ce, n-am priceput că e cazul să termin? Nona a înteles de mult ce se întâmplă cu mine şi a încercat să-ţi sugereze asta. Ţi-a zis să fii mai atentă, însă tu i-ai răspuns că mai bine ar fi ea mai atentă să nu se bage în treburile altora. De atunci, eu te privesc pe furiş. ”

Colegii de secţie îl iau de atunci mereu peste picior şi acum, că-l văd scriind, îl sâcâie cu întrebările: “Ce mă, îi scrii? Îi spui c-o vorbim de rău? Lasă, că bine-i facem!”

El sta printre vaze cu forme ciudate, moderne, şi se concentrează asupra scrisorii, făcându-se că nu-i aude.

“Acum când am ajuns la finalul scrisorii mele, când nu cred că mai pot spune ceva, mă întreb totuşi de ce ţi-am scris. Acelaşi lucru te vei întreba şi tu desigur, iar dacă n-ai să poţi găsi răspunsul, gândeşte-te că doar am vrut să te informez asupra părerii colegilor tăi despre tine, c-am vrut să te fac atentă la cei din jurul tău, şi că ţi-am scris doar pentru că mie mi-e foarte greu să-ţi vorbesc. ”

“Haide, mă, nu mai termini de scris, că plecăm acasă! Sau tu lucrezi peste program? Lasă, că-i mai scrii şi mâine!”

Scanned with OKEN Scanner

CUPRINS

MIROS DE PADURE USCATA _____ 5

NICIODATA TOAMNA _____ 7

ÎNTRE OLIMP SI MAREA EGEE _____ 10

MATINEE CU LUIZA _____ 12

SIMBOLURI SI MERE _____ 15

LA ANIVERSARA _____ 18

UN BILET SPRE ORIUNDE _____ 21

ISTORII DE ZECE MINUTE _____ 23

FANTEZIE CU CIRESE SI LIBELULA _____ 26

CÂT O MIE DE IERNI _____ 28

SEFA _____ 30

FAPT DIVERS _____ 33

ORASUL ÎN OCHELARI DE SOLDAT _____ 34

PRIZONIERA _____ 35

RECURS LA MIORITA _____ 36

SPITAL _____ 39

Scanned with OKEN Scanner

EFECTUL DE XEROX _____ 41

FLOAREA DE CACTUS _____ 44

PRIMAVARA PE TOCURI _____ 46

ZECE ANI CA ZECE CLIPE _____ 49

OCHI-TI VERZI, ZAPADA ALBA _____ 52

STALACTITE ÎN ABIS _____ 54

CICA _____ 56

UN PARADOX DE FATA _____ 58

VARA PE ULITA _____ 61

DOGOAREA ZAPEZII _____ 64

LIMPEZIRI _____ 67

VIATA LA POST RESTANT _____ 69

Scanned with OKEN Scanner

Lector de carte : Prof.Iulia Lazăr

Tehnoredactare computerizată:
Elevii: Bogdan Ursu, Coman Bogdan, Ionuț Mihalache, Nicu Badiu, Silviu Lazăr, coordonați de prof. Dana Trocaru
Prof. Sorin Trocaru

Scanned with OKEN Scanner

Scanned with OKEN Scanner

"Datorită unei surprinzătoare inteligențe artistice, Ana Maria Androne își depășește cu mult vârsta. scrie ca o prozatoare experimentată, capabilă să analizeze și să reconstituie, în numai câteva fraze, scene din comedia existenței. Operația o face cu o pasiune rece. Nu-și disprețuiește personajele, dar nici nu le compătimește. Le înțelege."

Alex. Stefănescu ("Flacăra" - 5/1996)

ISBN 973 - 0 -00540 - 0